

Regd. No. 2975.

ஸ்ரீ :

SRI RAMANUJAN

Editor: P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHEEPURAM-3.

ஸ்ரீ ராமானுஜன் 266

ஆசிரியர் : P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸரதாநாத் திருமுருகம்

பொருளின் பெருந்தேவியை
திருவடிமேள சரணம்.

ஆழ்வார்பெருமானார் ஸ்ரீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மணவாளமாமுனிகளின் கவையையும்
ஸதஸம்ப்ரதாய ஸாரார்த்த விரேஷங்களும்
ஸாதாணவாண்டு ஐம்பதிக் திருமுருகன் ஐ.

3-11-1970.

பேரருளான் பெருந்தேவித்தாயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மணவாளமாமுனிகளின் அறுநூறுண்டு கொண்டாட்ட
நினைவு மலர்களில்

பன்னிரண்டாவது மலரான

ஸா தார ணத் திருமூலமலர்

மணவாளமாமுனிகளின் வைபவமும்
ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸாரார்த்த விசேஷங்களும்

ஞாகூர் பிரதிஸ்தபயங்கும்
அண்ணங்கராசாரியர் புரிந்த தொண்டு.

ஸாதாரணவாண்டு ஜப்பர்த் திருமுதன்தான்.

3-11-1970

மனவாளமாமூரிகள்

ஆழ்வா ரெம்பெருமானார் ஜீயச் திருவடிகளே சரணம்.

மணவாளமாமுனிகளின் அறுநூருண்டு நிறைவு
நினைவு மலராக

ஸ்ரீகாஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

ஸ்ரீஜகதப்பயுதையகமூலத் திருமூலமலர்

காப்பு

வரைய முடியாது. வணங்கும் வேதியர்
திருவிட மீனை உள்ளே சிமேற் சேர்கவே.

முன்னுரை

"வணங்குந் துறைகள் பலபலவாக்கி மதிவிகற்பால் பணங்குஞ்
சமயம் பலபலவாக்கி" என்பது நம்மாழ்வாரருளிச் செயல். அதன்படி
உலகில் பல்வேறு சமயங்கள் தோன்றிநிற்கக் காணுநின்றோம். ஸகல
மதங்களினுள்ளும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதம் மிகச் சிறந்ததென்று மெய்யடி
யார்களின் கொள்கை. அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ மதத்தினுள் பல உட்
பிரிவினைகள் இருந்தாலும் அவை எல்லாம் ஆழ்வாருடையவும் எம்பெரு
மானருடையவும் ஸ்ரீஸூக்திகளையே நிதியாகக் கொண்டிருக்கவேண்டிய
வைகளாதலால் அவற்றுள் பரஸ்பரம் இகழ்ச்சிகாட்டுவது உற்றதன்று.

அவரவர்கள் தங்கள் தங்கள் ஸம்பிரதாயங்களில் அன்பும்
ஆதரவும் கொண்டிருப்பது ப்ராப்தமேயாகும். சில ஸமயங்களில் பிற
மதங்களை நிந்திக்க நேர்ந்தாலுங்கூட, நனியீந்த நியாயத்தையே பெரி
யார்கள் கருதுவார்கள். அந்த நியாயத்தின் கருத்தாவது—ஒரு விஷயத்
தில் நிந்தை ஏற்பட்டாலும் அங்கு நிந்தையில் நோக்கென்பதில்லை;
உத்தேசமாதொன்றின் உயர்த்தியைக் கூறுவதிலேயே நோக்காகும்
என்பதாம். இதற்கு உதாஹரணமாக ஒன்று காட்டுவோம்; ஆசாரியர்

பெரியாழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்திக்கு விபாக்கியானம் செய்தருளப் புகுமிடத்து அவ்வாழ்வாரைப் போர்ப் பொலியப் புகழ்ந்து பேசுவதோடு நில்லாமல் மற்றையாழ்வார்களைக் குறைத்துப் பேசுவதையும் காணுகின்றோம். இதனால் அவர்களை நிந்திப்பதாக ஆகாது. ப்ரக்குதத்தில் உத்தேசியரான வொருவருடைய புகழ்ச்சியிலேயே அது விச்ராந்தமாகும். இதுவே நவநிந்தா ந்யாயத்தின் கொள்கை.

தம்முடைய ஸம்பிரதாயத்தின் மேன்மையையும் தத்துவங்களை யும் விளங்கக் காட்ட நினைப்பவர்கள் இதர ஸம்பிரதாயங்களைப்பற்றின இகழ்ச்சியுரையை அணுவுளவும் நெஞ்சிலும் நினைக்கக் கூடாது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவாசார்யர்களின் ஸம்பிரதாயத்திற்கே தென்னாசார்ய ஸம்பிரதாயமென்று பெயர். ச்ருதிகள் பஞ்சராத்ர ஸம்ஹிதைகள் ஸ்மிருதிகள் இதிறாஸ புராணங்கள் ஆழ்வாரருளிச் செயல்கள் என்று பலவகைப்பட்ட ப்ரமாணங்களுள் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களான திவ்வியப் பிரபந்தங்களுக்கே அதிசயித்த ப்ரமாணயமுள்ள தென்று கொள்பவர்களே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்க ளென்பார். அன்னவர்களையே இக்காரணம்பற்றியே தென்னாசார்யர்களென்பது. தென்கலையாகிய தமிழ் வேதத்தில் ஊற்றமுள்ள ஆசார்யர்கள் தென்னாசார்யர்க ளென்ற படி. இவர்களுடைய ஸம்பிரதாயம் ஆழ்வார்களாலும் ஸ்ரீமத் நாத முனிகள்தொடங்கி மணவாளமாமுனிகள்ரோகவுள்ள ஆசாரியர்களாலும் சேமிக்கப்பட்டதாகும். விசேஷித்துப் பிள்ளை லோகாசார்யரும் மணவாள மாமுனிகளும் இந்த ஸம்பிரதாயத்திற்கு விஜயத்வஜம் போன்றவர்கள். இவ்விரண்டு திருநாமங்களும் திருவவதாரம் செய்தருளா திருந்தால் இவ்வுலகம் இருள்மயமாகவே யிருந்திருக்கும்.

ஆசாரியர்கள்—(1) அநுவருத்தி ப்ரஸந்தாசார்யர்கள் என்றும் (2) க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்தாசார்யர்க ளென்றும் பொதுவாக இருவகைப் படுவர்கள். சிஷ்யர்கள் பலகால் துவண்டு வேண்ட அதனாலே அநுக்ரஹிப்பவர்கள் அநுவருத்தி ப்ரஸந்தாசார்யர்களாவர். சிஷ்ய ப்ரார்த்தனையைச் சிறிதும் எதிர்பாராமல் தம்முடைய இயற்கையின்னருளால் தாமதக் கணித்து “பயனன்னுகிலும் பாங்கல்லராகிலும் செயல் நன்னுகத் திருத்திப் பணிகொள்வான்” என்ற கணக்கிலே தம்பேருக அநுக்ரஹித் தருள்பவர்கள் க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்தாசார்யர்கள். நமது ஆசார்ய கோஷ்டியில் ஸ்ரீராமாநுஜர் ஒருவரே க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்தாசார்யர் என்ற பட்டத்தை முதன்மையாகப் பெற்றவராயிருந்தும் அவர் ஸம்பிரதாய ரஹஸ்யார்த்த விவரணமாக ஒரு க்ரந்தமும் அருளிச்செய்தாரல்லர். ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களின் அர்த்தங்களை விவரிக்க முன்று நூல்களை அருளிச் செய்தவவர் ரஹஸ்யார்த்த விவரணமாக ஒரு சிறுநூலாவது அருளிச் செய்திருக்கலாம்; இன்னுமொரு திருக்கோலம் பூண்டு [அதாவது—மணவாள மாமுனிகளாக அவதரித்து] அப்போது அருளிச்செய்ய

வேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி யிருந்தமையாலே ஸ்ரீ ராமாநுஜரான அந்த அவதாரத்தன்னிலே ரஹஸ்யார்த்தங்களை ஏடுபடுத்தாமே சென்றனர். ஸ்ரீ பாஷ்யம் கீதாபாஷ்யம் முதலிய திவ்ய-க்ரந்தங்களில் ஸம்பிரதாய ரஹஸ்யார்த்தங்களும் ஆங்காங்குச் சேமிக்கப்பட்டே யிருக்கின்றனவானாலும் அவற்றைக் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டித் தாராத குறை குறையே; அக்குறைதீர ஸர்வஜ்ஞ ஸார்வ பெளமரான பிள்ளைலோகாசார்யர் முதன் முதலாக ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மண்டலிக்கு மஹோபகாரம் செய்தருளினார். லோகாசார்யரென்கிற திருநாமம் இவர்க்கே தரும். இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தின் அகவிருளை அறவேயொழிக்கவல்ல திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளைத் தேனும் பாலும் நெப்புங் கன்னலும்முதுமாக அளித்தருளினவர் இம்மஹாசார்யர். இவருடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தைப் புகழ்வதா? பரமகாருணிகத்வத்தைப் புகழ்வதா? பரம ப்ராமாணிகத்வத்தைப் புகழ்வதா? என்றால் ஒவ்வொன்றும் நெஞ்சால் நினைப்பரிதே. ஒரு அர்த்தத்திலும் ஆக்ரஹமின்றிக்கே ஆசார்யபரம்பரா ப்ராப்தமான அர்த்தங்களையே அழகுபட அமைத் திருக்குமழகு இவருடைய க்ரந்தங்களுக்கே அஸாதாரணச் செல்வமா யிருக்கும் இவர் அருளிச்செய்த நூல்கள் 'அஷ்டாதச ரஹஸ்யம்' என்று ஸுப்ரஸித்தமாயிருக்கும். அந்தப் பதினெட்டு ரஹஸ்ய க்ரந்தங் களுள் ஸ்வசந்பூஷணம், தத்வத்ரயம், முமுக்ஷுப்படி என்ற மூன்று ரஹஸ்யநூல்கள் மிகச் சிறந்து முக்கியமாக விளங்கும். இவருடைய திருத்தம்பியாரான அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த ஆசார்ய ஹ்ருதயமென்னும் ரஹஸ்யமுஞ் சேர்ந்து நான்கு ரஹஸ்ய க்ரந்தங்கள் தென்னாசார்ய ஸம்பிரதாயத்திற்கு மூலாதாரமாக விளங்குகின்றன.

இந்த நான்கு க்ரந்தங்களுக்கும் மிகச்சிறந்த வியாக்கியானத்தை அருளிச்செய்தவர் மணவாளமாமுனிகள். இவர்க்கு "விசதவாக் சிகாமணி" என்றொரு பிருதம் வழங்கிவருகின்றது. இதனை முதல் முதலாக அளித்த மஹாநுபாவர் ஆரோ அறிகின்றிலோம். மருமமறித்து அளித்த அந்த விருது இவ்வாசார்ய சிகாமணி யொருவர்க்கேதான் ஏற்குமென்னத் தட்டில்லை.

நீறுபூத்த நெருப்பு என்னநின்ற இவ்வாசிரியரின் திருவாக்குப் போல் இவ்வுலகில் இதுகாறும் கண்டதில்லை யென்றால் இனிமேலா காணப்போகிறோம்? மாமுனிகளின் திவ்யமங்கள் விக்ரஹமும் திருவுள் ளமும் ஸத்வகுணமொன்றே வடிவெடுத்ததா யிருந்ததென்பது அவரு டைய திருவாக்குக்களில் அஃகரந்தோறும் புலப்படாநின்றது. கைல சாஸ்த்ர ஸாரார்த்தங்களையும் வெகு அழகாகத் திருவுள்ளத்திலே அடக்கிக்கொண்டு நாட்டி அலர்ந்தாற்போலே ஸ்ரீ ஸூக்திகளை ஏற்றக் குறைவின்றி அமைத்திருக்கிற அழகு என்னே! என்னே!! என்று உள்ளம் குழைகின்றதத்தனை. விமர்ச சக்தி, நிருபண நற்புண்யம்

என்றிங்ஙனே சொல்லும்படியான திறமையெல்லாம் மிக வியக்கும் படியான முறையில் மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி களிலேதான் அமைந்துள்ளது.

பல சொல்லி என்? ஸாரமாக வொன்று சொல்லித் தலைக்கட்டு கின்றேன். *அப்தீர் மங்கித் ஏவ வாநரபடை: கீர்த்தவஸ்ய கம்பீரதாம் ஆபாதாந தீமக்தபீரதந் ஜாநாதி மந்தாசல:*. என்று முராரி என்கிற ஒரு மஹாகவி சொல்லுகிறார். வானரவீரர்கள் கடலைக்கடந்து அப்பால் சென்று விட்டார்களெனினும் கடலின் ஆழத்தை அவர்கள் சிறிதும் அறியவில் லார்கள்; கடலினுள்ளே பாதாளம் வரையில் அமிழ்ந்துகிடந்த மந்தர மலைக்கன்றோ அந்த ஆழம் தெரியும்—என்பது இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து. ஜ்ஞாதாக்களென்று பேர்படைத்த மற்றவர்களெல்லாரும் வானர முதலிகளின் ஸ்தானத்திலேயாய் மணவாள மாமுனிகளொரு வரே மந்தர மலையின் ஸ்தானத்திலே எண்ணக்கூடியவராக உள்ளார். ஆசார்யர் என்கிற சொல்லுக்கு மாமுனிகளொருவரே இலக்காமவர் என்றும், ஸூக்தி, ஸ்ரீ ஸூக்தி, திவ்ய ஸூக்தி, திவ்ய ஸ்ரீ ஸூக்தி என்றிங் றுமே சொல்லும் சொற்களெல்லாம் மாமுனிகளின் திருவாக்கையேதான் இலக்காகக் கொள்ளத்தக்கவை யென்றும் நிற்பாஷபாதர்களின் ஸித்தாந்தம்.

இப்பரமாசார்யருடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் நாமறியவேண்டிய ஸகலார்த்தங்களும் தெள்ளமுதெனக் கிடக்கின்றன. கடலில் நவமணி களும் உள்ளனவெனினும் விரகர் எடுத்துக் கொடுத்தாலன்றி அநுபவிக்க இயலாதவாறு போல, இவ்வர்த்த விசேஷங்களையும் எடுத்துக்காட்டியே அநுபவிப்பிக்கவேண்டி யிருத்தலால், தென்னாசார்ய ஸம்பந்தாயத்தின் அரியபெரிய ஆழப்பொருள்களை எளிதிலுணர விரும்பு வார்க்குப் பாங்கான விஷயங்களுடன் இம்மலர் வெளியிடப்படுகின்றது.

உயர்ந்த க்ரந்தங்களிலே காலசுஷபம் பண்ணிப் பலகால் பெரி யார்களிடம் கேட்டுக் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய நற்பொருள் களை எளிதிலுணர உபாயமுண்டா? என்று கேட்குங்காலமிது. லௌகிக உத்தியோகங்கள் வியாபாரங்கள் முதலானவற்றில் ஈடுபட்டிருந்தும் ஆஸ்திக்யம் குன்றாமலிருந்து இப்படிப்பட்ட நல்விஷயங்களைத் தெரிந்து கொள்ள வேணுமென்னும் ருசியுடையார் பலர் இருப்பதால் அன்னவர் களின் கோரிக்கைக்கு இணங்கியும் இம்மலர் வெளியிடப்படுகின்றது.

மணவாள மாமுனிகளின் திவ்ய சரித்திரம் முன்னாக ஸகலார்த்த விசேஷங்களும் அடைவே இதில் வெளியிடப்படுகின்றன. ... *

முன்னுரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

மனவாள மாமுனிகள் வைபவம்

“மன்னுயிர்காளிம்கே மனவாளமாமுனிவன்
பொன்னடியாஞ் செங்கமலைப் போதுகளை—உவ்விர்
கிரத்தாலே தீண்டில் அமானவனும் நம்மைக்
கரத்தாலே தீண்டல் கடன்”

— ப்ரவேசம் —

உபயவிபூதி நாதனான எம்பெருமானுடைய ஸீலா விபூதியாகிய இவ்வுலகம் ஞானிகளால் இருள் தருமாஞ்சூல மெனப்பட்டது. இருளைப் போக்குதற்குரிய அக்தி ஸூர்யன் சந்திரன் முதலிய தேஜஸ் பதார்த்தங்கள் பலபல இருந்தும் அவற்றால் போக்கவொண்ணாத அஜ்ஞாநந்த காரமே இங்கு இருள் என்னப்பட்டது. அத்தகைய இருளைப் போக்குவதற்கு “புன்யம்பேஜ விகாஸாய பாபத்வந்த க்ஷயாயச, ப்ரமாத் சூரிபூத் பூமேள ராமாநுஜ தீவாகா” என்றபடி எம்பெருமானாகிற விலக்ஷண ஸூர்யன் இவ்வுலகில் திருவவதரித்து “கடலளவாய திசை பெட்டினுள் ஞங் கவியிருளே, மிடைதரு காலத்திராமானுசன்—மிக்க நான்மறையின் கடரொளியால் அவ்விருளைத் துரந்திலனேல் உயிரை யுடையவன் நாரணனென்று அறிவாரில்லை யுற்றுணர்ந்தே” என்ற அமுதனாரருளிக் செயலின்படியே மஹோபகாரம் செய்தருளும்படியாயிற்று. “தற்கச் சமணரும் சாக்கியப் பேய்களும் தாழ்சடையோன், சொற்கற்ற சோம்பரும் ஞானிய வாதரும், நான்மறையும் நிற்கக் குறும்புசெய் நீசரும் மாண்டனர் நீணிலத்தே, பொற்கற்பகம் எம்மிராமானுசமுனி போந்த பின்னே” என்கிறபடியே ஸம்ஸ்க்ருத வேத பாஷ்யகுத்ருஷ்டிகளை யெல்லாம் தம் ஸூக்தி சரங்களாலே நிரளித்தருளி, “வாந்திகழுஞ் சோலை மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேல் ஆன்ற தமிழ் மறைகளாயிரமும், ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன், மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தாய் இராமானுசன்” என்னும்படியாக ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களையும் ப்ரவர்த்திப்பித்தருளி, திவ்யதேசங்களையும் உத்தரிப்பித்து ஒருவாறு அவதார க்ருத்யத்தைத் தலைக்கட்டிக்கொண்டு கடரொளிச் சோதிக்கு எழுந்தருளினபின், சிலகாலம் கடந்தபிறகு, அவ்வவதாரத்தில் சிதைந்

தொழிந்த ஸம்ஸ்க்ருத வேத பாஹ்யகுத்ருஷ்டிகள் தாமே மீண்டும் த்ராவிட வேத பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளாக ஜனித்து இவ்வுலகை நலிய, அந்த எம்பெருமானார் தாமே மீண்டும் வைகுந்தநாதனுடைய திருவானையினால் இந்திலவுலகில் திருவவதரித்து மணவாள மாமுனிகளென்கிற திருநாமத்துடனே விளங்கி, முன்னவதாரத்திற் செய்தருளின மஹோபகாரங்களிற் காட்டிலும் பன்மடங்கு அதிசயித்த சேமங்களைச் செய்தருளி இவ்விருந்தருமா ஞாலத்தைத் தெருள் தருமா ஞாலமாகத் திருத்திப் பணிகொண்டார். அவ்வாசார்ய சிகாமணியின் எண்ணில் பல் குணங்களைக் கூறுதற்கு அவர் தம்முடைய நிஜரூபமான ஆதிசேஷனும் அசக்தன் என்கிறவிது அதிசயோக்தியன்று.

‘பூர்வாசார்யர்’ என்று இற்றைக்கும் நாம் வழங்கி வருமாறு பலபல மஹாசார்யர்களின் திருவவதாரத்தினால் புனிதமாய் இவ்வுலகில், அவ்வாசார்ய பரம்பரை மணவாள மாமுனிகளோடு முடிவு பெற்றிருக்கின்றது. மாமுனிகளுக்குப் பிறகும் பல பல மஹான்கள் திருவவதரித்தாலும் ‘பூர்வாசார்யர்கள்’ என்கிற வ்யபதேசம் மாமுனிகளளவிலே விச்ராந்தமாயிருக்குமத்தனை. *மதுரேன ஸமாயயேத்* என்பது நியாய மாதலால் மாதுர்யமே வடிவெடுத்த மாமுனிகளோடு பூர்வாசார்ய பரம்பரையை எம்பெருமான் ஸமாபநம் செய்தது மிகப் பொருந்தும். மதுரம் என்கிற வடசொல்லானது, ‘மகாரத்தை முன்னே யுடையது’ என்னும் பொருளையுமுடைத்தாதலால் மகாராதியான திருநாமமணிந்த மணவாள மாமுனிகளோடே ஸமாபநம் செய்தருளின பகவான் ஸுஸமர்த்தனே.

எம்பெருமான் லோக ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகச் செய்தருளின விபவாவதாரங்களுள் இராமபிரானாகத் திருவவதரித்த காலத்தில் பல பேர்களிடத்திலே தான் பணிவுகாட்டிப் போந்தான். விச்வாமித்ர முனிவன், ஸுகிரீவ மஹாராஜர், ஸமுத்ரராஜன் என்றிப்படிப் பல வ்யக்திகள் பக்கலிலே வணங்கிநின்றான். முதலில் விச்வாமித்ரருடைய சரித்திரங்களை யுணராமல் ‘இவர் ஒரு மஹர்ஷி’ என்கிற ப்ரதிபத்தி மாத்திரமேகொண்டு *இமௌ ஸம முநி சார்த்துலா! திங்கரௌ ஸமுபஸ் திதௌ, ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம்* என்று அவர்க்குச் சேவகனாய் நின்றான். பிறகு அஹஸ்யா சாபவிமோசனம் செய்தபின் சதாநந்தர் வாயிலாக அம்முனிவருடைய சரிதைகளை விரிவாகக் கேட்டபின் இங்ஙனே ராஜஸூகம் தாமஸருமான இவரையோ நாம் ஆசார்யனாகக் கொள்ளப்பெற்றது! என்று திருவுள்ளக் குறையுற்றிருந்தான் போலும்.

பிறகு ஒருகால் *ஸுக்ரீவம் சரணம் கத: * என்னும்படியாக ஒரு குரக்கினத்தரசன் காலிலே விழும்படியாயிற்று. அவன் திறத்துப் ப்ரீதியும் தலைதின்றிருந்ததில்லை; இனையோனை பனுப்பி *மா வாஸிபத மத்வகா: இத்யாதிகளாலே திக்ரஹ ப்ரகாசனம் செய்யவேண்டிய தாயிற்று. பிறகு *ஸமுத்ரம் பாகவோ பஜாசனம் கந்து மஹதி * என்ற விபீஷண வசனத்தின்படியே கடலரசன்பாடே சரணம் புகுந்து திடந் தான். அங்கும் அப்ரீதியோடே தலைக்கட்டிற்று; கோபமாவாயத் தீவ்ரம் —காகரம் போஷயிஷ்யாமி* இத்யாதிகள் காண்க

பிறகு க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸாந்தீபதி பக்கவிலே சரணம் புகுந்து வித்யாக்ரஹணம் பண்ணினான்; அங்கு குருதக்ஷிணை ஸமர்ப்பிக்க விரும்பி 'என்ன அபேக்ஷிதம்?' என்று அவரைக் கேட்டபோது *ஓது வாய்மையும் உலவியப்பிறப்பும் உனக்கு முந்தந்த வந்தணனொருவன், காதலென்மகன் புகலிடங் காணேன் கண்டு நீ தருவாய் எனக்கென்று கோதில் வாய்மையினான் உனை வேண்டிய குறை முடித்து அவன் சிறுவனைக் கெடுத்தாய்* என்னும்படியாக அந்த ஸாந்தீபதி எண்ணக்கூற மறிகடல்வாய் மாண்டுபோன தன் புதல்வனைக் கொணர்ந்து கொடுக்கு மாறு வேண்டினார். இங்ஙனம் லௌகிகமான பலனை விரும்புகின்ற விவரை ஆசாரியனாகக் கொள்ளப்பெற்றோமே! யென்று அவரிடத்திலும் எம்பிரானது நெஞ்சம் அப்ரீதிவெண்டிருந்தது போலும்.

ஆக; விபவாவதாரங்களில் தான் தலைமடுத்த விடமெல்லாம் தடுமாறிப் போகவே, பெருங்குறைவாளான பகவான் அர்ச்சாவதாரத்தி லாவது குறைதீர ஒரு ஸதாசார்ய ஸமாச்சரயணம் பெற்று வாழ்வேமென விரும்பி, *மாமுனி வேள்வியைக் காத்து அவபிரதமாட்டிய வடுதிற லயோத்தியெம்மரசாயும் * கோவலனாய் வெண்ணை புண்டவாயனாய் முள்ள அழகிய மணவாளனான திருக்கோலத்தில், ஆசார்யத்வபூர்த்தி யுள்ள மணவாள மாமுனிகள் பக்கவிலே சிஷ்யவ்ருத்தியை வஹிந்து க்ருதார்த்தனானான். இத்தகைய ஒப்புயர்வற்ற பெருமை வாய்ந்த மாமுனிகளின் வைபவம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ உலகுக்கெல்லாம் ஜீவாது வாகையாலே ஸாரஸங்கேஷபமாக இங்கு விஜ்ஞாபிக்கப்படுகிறது.

ப்ரவேசம் முற்றிற்று.

என்று பார்த்தித்த நிற்க, அவரும் இவனுடைய அப்புதமான ஜூனா பகதி விரகதி ஸாயத் ஸம்ருத்தையைக் கண்டறித்து அலபலாபம் பெற்றதாக நினைத்து ஆனந்தக் கடலில் அமிழ்ந்து வாரியனைத்து, இவரைத் தாக்கு மிகவும் அணுக்கராக அங்கீகரித்தருளி ஸதாசார்ப பரம்பராப்ரப்தமான ஸகல வசோஷாதத தீத்யையும் பரமக்குலப யுடனே இவர்களு அனுபவறித்தருளி, ஒருநாள் இவ்வளவே தியமிக்க லானார்;

ஆசார்ப நியமநம

வாரி. அழகிய மணவாளப் பெருமானே! நீ ஸர்வதோழகமான ஜூனாப் பெற்றாதினாரீ; எம்பெருமானாரை அவதார புருஷனென்று சித்தன அறிந்த உத்தமப் பெரிய ஊர், திருமாளையன் ஈன் முதலானார் அவர்களு ஆசார்பராக அமரப் பேரித்தாய்மல எதோ விதிவரமாக தானும் உட்கு ஆசார்பராக இருப்பேன். என்னுடைய ஆஜூநாந வர்த்ததம் உட்கு அவர்ஜூநியம் என்பதை நான் விரித்துரைக்க வேண்டாவே; ஆழ்வா பட்டி நமஸ்கரி முதலான தம் பூருவர்கள் ஸகல சாஸ்திர பரவினார்கள் யருகமச்செய்தையும் ஆழ்வார்களின் பதச் சொற்களில் அது வர்த்தியைப் பெருமாஜார் ஊர்விரித்து அவற்றைப் பிரவசனஞ் செய்கிறதையே பூக்கிய கைக்காயமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தார்களென்பது உட்கு நத்தொர்வாயுடையது. பூதபடதயபத்ததைக் கேட்டு இதிலாஸ புராணங்களையும் அதிகரித்து, பராஷபரதினேபத் துக்கு உடலாக தயாய மீமாயஸகனம் அதிகரித்து, கோதபொக்கும் அருளிச்செயலிலே யாம நாடுள்ளியைப் போலே" என்று பெரியவாச் சாஸாஸா அருளிச்செய்திருப்பது அறிவினே. தீநம அபபடியே நம் பூருவாசார்பர்கள் அடிபொற்ற அருளிச்செயல்களின் ப்ரவசனங்களிலே அதமாத்ர நிஷ்ணாதராக நகக்கடவி. இந்த என்னுடைய கோரிக் கையை நீ ஸ்ருதய பூர்வமாய் அங்கீகரித்தென்பதை நானறித்து கவலை தாங்குகளுடைய செய்கெலனும" என்று தியமிக்க, உடனே அழகிய மண வாள நாயனார் (1 ஈன்) " ராகப்ரபதமானது நானே வைதமானால் உருகப் பரீக்ரஹிதமாகத் த உடலாயிருக்கிறே" என்கிற இளமாளே உதா உருக உத்யயசக்தியை ஸமரிததப் பரமாநத்தய

1 இந்த வர்த்தயப் பெரிய திருமொழியில் 6-3-7. "ஒரு வாய்மையென்கிற பரகரத்தன விவாக்கியானத்திலுள்ளது.

கொண்டு பாடி கடிக்கத் தான் பிடிக்குமாபோல உட்படியும் ஒரு தீர்ப் பத்திரமெழுது - / ஸ்வாமி திருவடிகள் தாசனியாக இத்தக் கைங்கரி உக்மத அடிபோல சிவபெருங் காளைத் காத்திருக்கிறேன்; இதற்கு ஸர்வாதாரண போக்குணதயற்ற அடிபோல போகயானுடைய திருத்திப் பணிசெய்து எவென்றும் எவரு விண்ணப்படுத்துத் திருவடிகளிலே வேரற்ற மரமேயால் விடத்தக்கடக, திருமலையாழ்வாரும் வாரீப் பிடித்தாடுதலுத் தழுவி "சூழதல்வனவா" என்று குளிரக் கூடாதுத் தருள் அன்று ஓடலாத தட திருவடிகளில் தங்கித் தழுவி அடிதழும் போலே இவரை வைத்துக்கொண்டிருந்து தமமுதலய பச்சையவையான ஸகலார்த்த ஸ்சேஷங்களையும் காசொண அநுகூலித்தருளினார். நாயனாகும் கிருநாதரத்தராய்,

அவ்வடியுத்தவாராய்ப்பனுபவித்த தருளா
மகனொன்ற நயவழித் தெய்வமுடையோடும்
எகனொன்றத் திருமலையாழ்வாரின் கொண்பெருகு
உகனொன்றதழும்புத்து தீர்த்தவியாத்திடும்

என்று அநுகூலித்து அமரையாதி வேந்தரு தெய்வமநியாதே அவருடைய திருவடிகளில் அதனைச் சேவைதா அருடைய ஆஜ்ஞாபரிபாலன முயல் போதும்க்க உதிருத்தவந்தார்.

ஸ்வாமி பதீந்தரபரவணகரணகிற திருநாமட பெறுதல

திருவாய் மொழிபரிசின் ஒருநாள் மரபெருமானுருடைய குணநு பவம் பண்ணிக்கொண்ட நஞ்சகால் மாதளடிபணித்துத்தளிராமா னுதன்" என்றும், "உறுதெருந் செல்வழித் தந்தையும் தாயும் உயர் குருவும் வெறத்தழும்கள் தாதுறு, மாதன் வளங்கிபசித் தெந்தருந் செத்கமிடாணம்மெயன்று இத்தகைத் தந்தை அந்தர நயற் விராமா னுதன்" என்றும், "மண நாமம் பகந்திற் துணத்தம் பாயத்தமாய விளாடிட எவகளிராமாதுத முன்வெழும்" என்றுமுள்ள டாகரங்களைச் சிந்தைசெய்து, ஆழலார் திருவடிகளிலும் அருளச்செய்த தீர்த்ததும் எம்மெருமாறுக்கு பஸ்ததமாயிருந்த அதியார் பரவணமத்திருத் தருதியாக இத்திருநாமியல் அவர்க்கொரு தனிக்கொயில் அமைக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளமொத்தி சிஷ்யர்க்குத் தயங்கிற் உடையவர் ஸத்ததியையும் அனாதச்சுற்றி குளியாழ்வு சேவைதீரங்கலம் என்கிற திருத்தியையும் பரிதிஷ்டியாகிற்று, இராமாநுசெனத் தோளும் பேரிசிய

னையும் அங்கே நித்யலாஸஞ்செய்ய நியமித்தருளி அந்த நர்செல்வ மனைத்தையும் நாயனார்க்கு அதீனமாக்கியருளினார். நாயனாதம் அந்த உடையவர் திருவடிகளிலே மிகவும் சிரசாயிருந்து அங்குத்தைக்கு உரியவைங்காயங்களையெல்லாம் குறையற நடத்திக்கொண்டு மோருமது கண்டு திருவள்ளமுலந்த திருவாய்மொழிப்பிள்ளை “யத்தந்தாயனம்” என்று நாயனாரை அழைக்கத்தொடங்கினார். இந்த திருநாமமே அப்போது எங்கும் ப்ரஸித்தமாயிற்று.

யதிராஜவிமசதி அருளிச்செய்தல்

அந்த உடையவர் திருவடிகளிலே ஓர் ஸ்தோத்ரம் விஜ்ஞாபிக்க வேணுமென்று ஆசார்ய நியமனமாக, யதிராஜவிமசதி யென்னுமி ஸ்துதியை யதீந்த்ரப்ரவணர் விஜ்ஞாபித்து, அதில் [சுழிமந் யத்தந்தாயனம்] என்கிற ச்லோகத்தினால் ஸ்வாசார்ய வ்ஷபத்தில் உபகார ஸம்ருதியையும் பரகாசிப்பித்தருளினார். அப்போது அருகே யிருந்த முதலிகள்,

“வண்ணக்கவழித்துங்குகேசி தம்மை மனத்துவதத்துச்
கோர்வாரவாழ்த்தும மனவாநாயனார் தொண்டர்குழாம்
என்னதவழக்க ஏதாநவிமசதிபிறைநீத்தேன்
புன்னாவித்தத்தீதத்தானெடையுப் போற்றநெஞ்சே”

என்ற பாசுரத்தை விஜ்ஞாபித்தனர்.

இந்த யதிராஜவிமசதியின் மாதூர்யம் முதல்ய குண விசேஷங் களைப்பற்றி அண்ணா வரவாமுனிசகதத்தில் அருளிச்செய்துள்ள ச்லோகங்கள் இங்கே அநுஸந்தேயம். நம்பெருமானுடைய அபராவ தார பூதான மாமுனிகள் தம்மைத் தாமே துதியபதுபோல இந்த ஸ்தோத்ரம் அருளிச்செய்யலாமா? அதிலும் அளவுகடந்தவாருகத் தமமுடைய நைச்சியத்தைப் பேசியிருக்கின்றாரே, இது கூடுமா? என்று சிலர் சங்கிப்பர்கள்; “வேதவேத்யோ ப்ரேபுலி ஜகத தரிதாத்மஜே” என்கிறபடியே ப்ரீராமபிரான் வாக்ஷாத் நாராயணாவதாரமாயிருக்கச் செய்தேயும் “வைபத்திய விசாஷாய நாயேண முபகமத்” இத்தயாதிப் படியே நாராயணனைத் தொழுகது, ப்ரீரங்கநாதனைத் திருவாராதனஞ் செய்துகொண்டிருந்தது முதலியனபோல் இவையும் அவதாரங்களுக்குப் பொருத்தியவைகளே என்று பெரியோர் கூறுவர்.

ஸ்வாமிக்ருத் திருக்குமாரர் திருவலதரித்தல்

அழகிய மணவாள நாயனார் இங்ஙனே ஆசார்ய பாதத்திரையி
லாழித்தருளாதற்கு, அரோர்ணவத்தீர் சத்திரன் போலே ஒரு திருக்
குமாரர் திருவலதரித்தார். அவர்க்கு இமயாழாயிரிசீனே என்று திருநாம
மிடும்படி ஆசார்ய தியமனத்தைவடிவொற்றி நாயனார் தியமித்தருளினார்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருநாடிலங்குகரித்தல்

அப்ரதம சிஷ்ய ஸம்பந்தமோகம் வாழத்தருளாதொற திருவாய்
மொழிப்பிள்ளை திருமேனி தளர்ந்து திருநாட்டுக் கெழுத்தருளுகையிலே
விருப்பமுடையராய்

“உத்தமனெயுறகாய்வை! எந்தெய்ப்பாதுபுகை
கீததகனெ நகவெய்யவை! அனபுநொனாமன்னை
கத்தன்ருளியா நநருளெய்கத்ததயுவை!
தேதனகாமிருத்துழையெ வீனயா மயெனெயெ ”

என்று அதுவந்தித்துக் கொண்டிருக்க, ஒருநாள் கவனிலே ஈன்ற
லோகாசாரியர் ஸேவை ஸூதித்தருளி “தலபத்தமில்லதோர் நாடு
புகழிர்” என்று பணிச்சு, அளவியும் தேறியெழுத்து தத்ய கர்மாநுஷ்
டானங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு முதலிக னெல்லாரையும்
வரவழைத்து “தூய வண்ணுலகம் தருவானாய் ன்ரைகிவ்ருள் விதி
வகையே” “வானேற வழத்த வட்டாற்றான் பணிவகையே
நானேறப் பெறுகின்றேன் நாகத்தை நகுநெறதே!” என்ற பாகரங்களைப்
பரக்க வுபத்யஸ்த்தருள், “முதலிகளே! இன்று வர்பெருமானி நம்மை
ஆசாரியன் திருவடிவாதித்தரது அழைத்துக்கொள்வத கத்திருவுள்ளம்
பற்றியிரா நின்றான்; இனி நீங்களிவரும ஸம் அழகிய மணவாள
நாயனரை (மாமுனிகள்) ஸாபாந்மமாக உத்பத்த மணவியராமஸ்
தமமிராமாநுசனுடைய அபாவதாமேயவர் என்று தாதித்திண்ணி
திவருடைய அபமானத்தலே யொதுகக் காதுவிடாக” என்று தியமித்
தருளி, நாயனாரையும ஆசார்யபி மதிலே பூத்தருளச்செய்து, “வாரீர்
ருவககொழுந்தே! * இக்காநய குஹி கித்தீய ஆநிஷயதீமே உதா, வீதா
யித்தா மாயத்ய மயம் தகந்தாந்ஜமஃ” என்று ஆறக சக்ரவர்த்திபார்த்தாப்
போலே நானும் உம்மை அண்ணை கொண்டு கனக்கப பாராயசின்றேன்.
தம்முடைய ஸ்ரீஸவஷணவ ஸந்தாதம் உபமாடே பரமஸ்வஷணமான

பேருமையையும் புகழையும் ப்ராப்ரமாதக்கடவது; உத்தோயார்னி அர்வான்
 வதித்திருக்கிற தே + என்னுப்போலே ஒன்றிலுங் குறையிலாத வுமக்கு
 இனி நாம் ஆசாஸிக்கலேய் ஒல்கொன்றிலே. என் உன்னத்திலே
 விடந்த குறையைப் பண்டே உமக்குப் பேசிநின்றேன்; அக்குறையீர்
 இன்றுகாறும் நீர் நடத்தவந்ததுபோலவே இனியும் நம் பூர்வாசார்ய
 நிபந்தகர்த்த ப்ரவசதாதுபவவகளை போதுபோக்காக இருந்து வரக்
 கடவீர்; நம் ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் ஒருமிட ருத மண்டியிருந்து
 தர்சன நிர்வாணம் செய்தருளினவிடம் திருவாய்மொழி பெரியகோவிலாத
 லால் தீரும் அங்வி ததேவச்சென்று புத்தன் அவதாரத்திற் போலவே
 உறுசமச்செடியாகிப் படியாகுத்துச் செருகலையச் சிறிது மறத்
 தீத்துவிட்டுத் தென்னாங்குச் செல்லுமாறுத் திருத்திவைத்து மறை
 யதலிற் பொருளானதும் வாய்மொழித்து மாறாதுரை செய்த நம்முமறை
 வளர்த்து இங்க லீலாவிநிதியை நித்யவிநிதியாகலே ஆக்கிக்கொண்டு
 போரக்கடவீர்" என்று நாயனரை நோக்கி வாயிததருளி, அநந்தரம்
 ஸத்தத்திக்கொழுந்தருள்பட பாதித்துநின்ற ப்ராநாமம் ஆழ்வாரையும்
 மங்களாசாஸனம் செய்தருள் முதலிகளெல்லாரையும் நாயனார் திருக்
 கையிலே காட்டிக் கொடுத்தாகத் திருமாளிகையேறவெழுந்தருள்ப் புகின்
 யலகாசிரியர் திருவடிகளைச் சிந்தித்துக்கொண்டே திருகாட்டுக்
 கெழுந்தருளினார். நாயனார் தொடக்கமான முதலிகளெல்லாரும்
 அவர்க்குத் திருவத்யநாதநான சரம கையகிடங்களைப் பெருக்க
 நடத்தினார்கள்.

ஸ்ரீ வானமாமலைவாயி ஆசாரியத்தல்

பிறகு நாயனார் ஸ்வாசார்ய நிபந்தனைத் சிவனவதரித்துக்
 கொண்டு பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பெல்லாம் கண்ட பரமபுத்
 ரெய்து வானோள்தேய மாத்திக்கொண்டு ப்ரஸத்த ப்ரபாவராய்த்
 திருநகரில் எழுந்தருளியிருத்த மதியம் கேட்டுப் பரதீசைகளிலிருந்
 தும் பல மஹான்கள் வந்து நாயனார் திருவடிகளிலே ஆசாரிக்கப்
 புகுந்தார்கள். முத்துற முன்னம், வானமாமலையிலே மஹாஜ்ஞாநாதிகர
 பெழுந்தருளியிருந்த அழகிய வயிற் பரம ஸரத்தயனாலே ஆசாமஸ்ஸீ
 கரரூப செய்து ஸ்ரீபரமபுத்தியர் என்று திருநாமம் பெற்று நாயனார்
 திருவடிகட்கு நிழலிடிகாறும் போலே மிகவுமணுக்கராட் வந்து சேர்த்து
 வாழ்த்தார். இவர்க்குப் போன்னடிக்கொழிய் என்றும் திருநாமம் வழங்கி
 வந்தது.

நாயனார் நம்பெருமான் ஸநகிதிகெழுந்தருளியமனம்பெறுதல்

ஸ்வாமி இங்ஙனமே பற்பல சிஷ்யர்களோடே கூடிவாழ்ந்தருளா திற்சையில், ஒரு திருவாதிரைத் திருநாளில் ககடதரயம் அநுஸந்தானம் தடைபெறுமளவில் * நாயர் வீரபதம் அந்தரம் தீரங்கே ஊகமாவன * என்கிற ஸ்ரீ ஸநகிதிராகரணத்திலே ஸ்வாசார்பாண திசுவாய்மொழிப் பிள்ளையின் தியமதந்தை ஸமர்த்தருளி * ஆராமந்த் குழந்தை அரங்கத் திலே நித்யவாஸஞ் செயற்கொண்டு செவிசெருமாதடைய மங்களா சாஸநமே போதுபோக்காக வாழ்வதிலே திருவுள்ளம் சென்று, ஆழவரத் திதழன்டே, விடைகொண்டு தொழுது 'நாயி' என்ற நம்பெருமான் சுந்தரி தீக்கு விடைகொண்டு அங்கே வந்ததிக்க நாயாய தியமனாராகையாலும், "வான் திகழ்க்கொண்ட பதம், வந்த வாய்ப்புகழ்மேல் ஆர்ந்ததமிழ் மறைக ளையிரழம்" என்கிறபடியே நிதவர்துடைய அருளிச்செயல்களுக்க ப்ரதாஸ்யமேயுத்தராய செவியபெருள ஸ்ரீதைய திருவடிவாரத்திலே வாழ்ந்து அடிமேயறுத்தும் குசித்திருக்கையாலும் அங்கே சென்று வந்ததிக்க தியமனம் தந்த ருளவேணும் என்று பார்த்ததிக்க ஆழ்வாரும் 'செயலயல்பாட்டீர்த் திருவரங்கத்தே சென்று புகிவண்ணனாய் படைத்து அருள் தடியுயயக்கடவி' என்று அநுகூரித்து தியமனம் தந்தருளிஞர்.

ஸ்வாமி ஸ்ரீரங்கயாத்திரை புறப்படுதல்

ஆழ்வாருடைய அருள்மொலிந்த தியமனம்பெற்ற நாயனார் 'தென்னரங்கச் சீரநுக்கு இலக்காகப் பெற்றேன்' என்று திருவுள்ளம் பூரித்து முதலிகளும் தாழமாகப் புறப்பட்ட ருளி * மென்னடை யன்னம் பரத்து வினாயாந் வில்லிடத்தா 'நுறவானறன் பொன்னடி கண்ணப்தோ ளாசையனார் அங்கே பெயுந்தருள்' வட செருவ கோயிலுடைய பரணையும் செவியாழ்வானையும் ஆடிக்கொடுத்த கடவுட்கொடியையுடைய ஸேவித்து, அங்குள்ள ருடைய வேண்டுகோளுக்கிரங்கிச் சில நாள் அங்கே பெயுந் தருளியிருந்து, அடி ன்னிந்த அன்பர்கட்கு நல்கார்த்ததைகள் பலவு மருளிச்செய்து அங்கு நின்றுப் புறப்பட்டரு * மரணிகுஞ்சொலை மேய னைத்தனை வணங்கத் திருவுள்ளமாய் அங்கேற எழுந்தருளி * சிலம் பார்த்தவந்து தெய்வமகளிர்களாடுஞ் சீர்ச்சிலம்பாற்றிலே தீரடி அழகரை மங்களாசாஸனஞ் செய்து அங்கு ஆழ்வான் எழுந்தருளி யிருந்த விடத்திலேயிருந்து ஸ்ரீ ஸந்தர பதம்-ஸ்தவத்தின் ஆழ்

“மூர்த் ஸ்ரீயாக்ஷகாமோஷை புதகே புநந்தீத:
இத் தீர்த்தய ஸநதுக்ஷப பாகைய மதுமே ததே.”

என்கிறபடியே நாயனரை எம்மே நுமாணானாய புநரவதாரமாகவே அனுதியிட்டுப் பரிஜாத பரிபரணமிச்சதாய் ஸ்கார எஞ்சுகையகளுனே ஸநநிதியில் மங்களாசாஸனம் தடைபெறுமாறு ஸம்ஸிதாதம் செய்யது ஸவத்தார்.

கோயிலில் மங்களாசாஸனம்

பலபல பரிவாரங்களுடன் ஸந்திதி மங்களாசாஸனத்திற்கு எழுந்தருளின நாயனார் முந்தற்றமுள்ளம் எம்பெருமானார் ஸந்ததியிலே லீடைகொண்டு ஸேவித்து உடையவர் திருக்கோலத்திலே மிகவும் நடுபட்டு,

“இவ்வுகைத் தன்வி னெயிராடி கோண்டருகார்
மெய்யிங்ங பார்ப்பென்றிறஞ்சினக்காம—அவயகனம்
மென மின்னீதனு மியவாயகத் திறமோல
நிலைநென் னெஞ்சிம் திறந்து

என்கிற பாகரத்தை அக்த விண்ணப்பஞ்செய்து, பிறகு ஸபரிவாரரான பெரிய பெருமானை ஓடவே மங்களாசாஸனம் செயது திருமலை, அமலாநதிபிரான் முதலான தீவ்யப்ரபந்தங்களையும் ஸ்ரீரங்கராஜரூபதவம் முதலான ஸ்தோத்ரங்களையும் குறுஸந்தித்துக்கொண்டு நம்பெருமான் திருமுன்பே திற்க, பெருமானும் நாயனரைக் குளிரக் கடாசுடித்தருளி ‘தமக்காவாளர நாமே தேடிக்கொண்டோம்; நம்முடைய அலாப்த ஸமஸ்த காமத்வம் இவ்வே குறையற்ற தாய்த்து’ என்றருளிச் செய்து ஸகல வரிசைகளும் பரஸாதத்தருள, நாயனரும் ஒற்றுக் குதாரிக்கராய், ‘பெரியார் கட்டட்டக்கால் பெருக பயனா பெறுமாறு’ என்று அண்ணனார் விஷயத்திலும் பட்டர் வ்ஷயத்திலும் பிறகுதனானு ஸந்தாதம்பண்ணிப்பேருவகையே டே திருமாளிசைக்கெழுந்தருளினார்.

பின்பு பின்னையுலகாசிபர் தருமாஸிசைகளை எக்கெயெழுந்தருளி வானிலே தெண்டன் ஸமாபதித்து ‘ரதூக்யம் சிக்ஷயண’ என்று அவனிடத்து மண்டிறை மிகவுட ஆதரித்து, நாமே நம் அங்கேற வெழுந்தருளி ரஹஸ்யகிரந்த ப்ரவசாதிகள் செயதுகொண்டு, ‘ஸபபாத் ஆந்தந்தமபாத் கமயாமனெஷ பகீனம் ஸபபா’ (ஸ்ரீரெவரமுநி காவ்யே) என்கிறபடியே ஆனந்தமயமாகப் பெருமேயுக்க வந்தார்.

ஸ்வாமி திவ்யதேசபாத்திரை பெருமதருளல்

இங்ஙனே சிலநாள் சென்றவாறே, சோழநாடு நடுநாடு தொண்டைநாடுகளிலுள்ள திருப்பதிகளெல்லாவற்றையும் ஸேவிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றின நாயனார் பெரியபெருமாள் பாடே சென்று தியமனம் பெற்றுக்கொண்டு சிஷ்யவர்க்கங்களுடனே புறப்பட்டருளிஞர். வழி படைவிலே ஸகல திவ்ய தேசங்களையும் ஸேவித்துக்கொண்டு வருமளவிலே திருமலையில் திருவேங்கடமுடையானார்க்குப் புறட்டாசித் திருநாள் அணித்தென்றறிந்து அங்கேற வெடித்தருளித் திருமலையப னுடைய ஐப்பயர்வற்ற ஸதகாரங்களையும் உபிதது அங்கதின்றும் புறப்ட்டுப் பெருமாள் கோயிலுக்கு எழுந்தருளிஞர்.

பேர்துளாளன் மங்களாசாஸனம்

ஈதகு பெருமாள் கோயிலிலுள்ள ஸகல திவ்யதேசங்களையும் அடைவே ஸேவித்து, பெருந்தலை மணவாளனுன பேரதுளாளனது வடிவழகில் மிகவு மீறிட்டு ஐந்தேவராஜ மங்கலம் என்கிற மங்கள ஸ்துதியை அடியவர்களின் மேலாடுகோடுக்கிணங்கி அருளிச்செய்தார். அன்றியும் பெருமாள் கோயிலிலுள்ள ஸகல திவ்யதேசத் தெம்பெரு மான்களையுமேசேர அருஸத்திதது ஐந்தாடுச்சோகம ருளிச்செய்ததாகவும் பெரியோர் வழங்குவர். (அவற்றை ஸாஸக்குதலை வ நூலில் காண்க)

ஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்யாதிகரித்தலை

ஸ்வாமி தாம் அவதார விசேஷ பரபுக்தமான ஸர்வஜ்ஞத்வ பூர்த்தியை யுடையவ ராயிருக்கச் செய்கேயும் இந்நிலவுலகின் கட்டளைக் கிணங்கவும், ஸ்வாசார்ப்பான திருவாய் மொழியுள்ளனயின் தியமனத் திற்குச்சேரவும் ஓர் ஆசார்ப்ப ஸகாசக்தியில் ஸ்ரீ பஷ்யத்தை அத்கரிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி, அங்கேற பெருமாள் கோயிலில் எழுந்தருளியிருந்த வரும் ஸதஸம்பாத ய சத்தி வாய்த்தவருமான கிராமபி நாயனார் என்கிற ஸ்வாமியின் ஸந்திதியிலே [முந்தின் அவதாரத்திலே தாமே அருளிச் செய்ததான] ஸ்ரீபாஷ்யத்தை ஸேவிக்க எம்பெருமானுருடைய தியமனம் பெற விரும்பி, ஒரு திருநன்னாளில் ஸ்ரீ பெரும்புதூர்க்கு எழுந்தருளிஞர். அங்கே வந்துதியாகப் பல பாகரங்கள் அருளிச்செய்த தையை யுண்டு; அவற்றுள் சில வருமாறு:—

"இதுவே பெரும்புதர் இங்கே பிறந்தோ
எதிரா யெயிட வரத் தீர்த்தார்—இதுவாதான்
தேவரும் பெருதல் தீர்த்தகிக் கொப்பான
ஒங்கு புகழுடைய ஜி."

• எந்தத வெதிராச் சமணம் யெடுத்தனிக்
வந்த பெருமபுதர் வந்தோமோ—சீந்தத
மருளோ தெருளா மகிழ்மான மார்வ
எருளோ விப்பேற்றுக் கடி."

இதயாதிகள்.

அங்கே எம்பெருமானைத் திருவடி தொழுது விடைபெற்று
மீண்டும் கச்சிடபதிமேற வெழுந்தருளிக் கிடப்பதி நாயனார் பக்கல்
ஸ்ரீ பாஷ்யம் ஸேவித்துத் தலைக்கட்டின வளவிலே, சில மஹான்கள்
ஸ்வாமி திருவடிகளில் ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸேவிக்க விருப்பங்கொண்டு மிகவும்
பிரார்த்திக்க, ஸ்வாமியும் திருவுள்ள முகத்தருளி ஸ்ரீ மதோத்தகாரி பெயர்
பெருமான் ஸந்தித்தியிலே ஒரு ஸமவத்ஸரமொழந்தருளியருந்து ஸ்ரீபாஷ்ய
ப்ரவசனம் செய்தருளினார். [இது அறநியே திருவெஃகாவில் மணவாள
மாமுனிகள் வயாக்கியான முத்திரையாடு ஸேவை ஸாதித்தருளும்படி
யென்று பெரியார் பணிப்பது.]

ஸ்வாமியினுடைய ஸகல சாஸ்தர பாரங்கதத்வம்

ஸ்வாமி தாம் ஸ்ரீபாஷ்யம் அதிகரிக்கிற காலத்திலும் சிஷ்யர்
களுக்கு அதை பரவசனம் செய்தருளும் காலத்திலும் தம்முடைய
ந்யாயமீமாம்ஸாதி ஸகல சாஸ்தர பாராவார பாரீணதவத்தைப் பலமுக
மாக ப்ரகாசிப்பித்தருளினார். தாக்க மீமாம்ஸாதகளில் பாண்டித்யம்
பெற்றவர்கள் மற்றும் பல ஆசிரியர்கள் உளவெனினும் ஸ்வாமி தமக்கு
அமைந்த ருத்த பாண்டித்யபரகர்ஷம் பரம வாக்ஷணமென்பது ஸ்வாமி
யிட்டருளின விவாக்கியானங்களில் அக்ஷரத்தோறும் அதிஸ்புடமாக
விவங்கும் ஒவ்வொரு ஸ்ரீஸூக்தியும் சாஸ்திரார்த்த ஸாரமே
வடிவெடுத்ததென்னொமபடியும், "அஃபரமே தண்ணீரே சோறேயறஞ்
செய்யும்" என்கிற விடத்திற்கு விவாக்கொன்று செய்தருள்கிற கணக்
கிலே 'இஃது ஒன்றேயோ இவர் கற்றது. இஃது ஒன்றேயோ இவர்
கற்றது' என்று விவக்குமபடியும் அமைந்திருக்கையாலே திருமுண்டய

ஸர்வதோமுகமான பாண்டித்யம் வேறெங்கும் காணக் கிடைக்காத
தொன்று. "செத்தமீழும் வடகலையும் திகழ்ந்த தாவா" என்கிற
திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயலுக்கு முக்கிய இலக்காக விளங்கினவர்
கடக்குழந்த இமமண்ணுலகில் இந்த வ்யக்திவிசேஷ மொன்றே
யென்னத் தட்டில்லை.

ஸ்வாமி கோயில் சென்று சேர்தல

இங்ஙனம் கச்சப ரதிக்வே ஒரு ஸம்ஸதஸரம் எழுந்தருளியிருந்து
அடியாடிகளை வாழ்வித்தருளி மீனாடும் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில்
சென்று போந்த நாயனா, அவ்வடத்திலே போங்கோதற் குழந்த
புலனியும் வாயாறுவார் அங்குதூண் சோராமேயாக்கின்ற வெம்பெரு
மானா செங்கோட்டைய திருவரங்கச் செவ்வனுருடைய வச்சேஷ கடா
ஷத்தந்தற் றிலக்காக் கவ டெரு வானகமூய்ய அமரமூய்ய மண்ணுய்ய
மண்ணுய்யச் ச மனச ரூபத் துன்பம்து லுயரகல அயர்வொன்றில்லாத்
தகைய என்ற அங்கதிடத்தெ னாடர்வாழ அத்த வச்சேஷங்களை அடிய
வாக்களுக்கு அருங்கூறுதத நுளா நின்றுகொண்டு 'இருமுடபொழுதேத்தி
யெக லாபக் கொள்வ ற்க்கண் தலைநின்ற தொண்டர்' என்கிற
வ்யாபதேச விபூஷைநாய லொன்புதியை நித்ய விபூதியாக்கிக்கொண்டு
விளங்கிவந்தார்.

ஸ்வாமி ஆச்சரம ஸ்லீகாரம் செய்தருளல்

அக்காலத்தீக், ஸ்வாமிக்கு ஜ்ஞாதிகள் பலரிருந்தமையால்
அடிக்கடி ஆசைச ப்ரஸங்கம் தேர்த்து கந்த காலவேடித்திற்கும்
பெருமானுடைய மங்களாசாஸனத்தற்கும் இங்ங் நூறு ஸ்லீகாத்துவந்தரு
கண்டு க்ருஹஸ்தாச்சரமத்திலே வெறுப்புண்டாகி உத்தமாச்சரமஸ்ஸீ
காரம் செய்தருளத் திருவுள்ளமாய, அப்போது கோயிலிலே ஸ்ரீசடகோப
ஜீயரென்று புகந்ததாய் ஞானமனுடைய மிவை நன்றாகவே யுடைய
ராயிருந்த மஹதீயர் பக்கலிலே துரியாச்சரமம் ஸ்லீகரித்து தம்பெருமான
மங்களாசாஸனம் செய்யச்சென்று தின்றவனவிலே, பெருமானும்
இவரை ஆதரித்தருளித் தம்முடைய திருநாமத்தையே இவர்க்கு
ப்ரஸாதித்தருளி [அழகிய மனவாழ்நாழிகை என்றட்டு] கூல மரியா
தைச் சிறப்புகளையும் 'யாவாரி பாடம் அதனை ஸ்ரீங்கடே அகமாலை'
என்று எம்பெருமானுக்குப் போலே தியமனம் தந்தருளி, பல்லவராயன்

மடத்தையும் ஸ்வாமிக்ரப பரிசாக பரஸாதித்து அனைத்துக் கொத்துப் பரிசாகளுடனே போகவிட்டான், அழகிய மண வான மர முனிகளான நாயனார் பெருமானுடைய திருவருள் திரமிய நியமனத்தைச் சிசுர வலித்து மடமேற எழுத்தருளி அழகிய மணவாணனுடைய அருட பெருக்கத்து அத்மாத்ரம் உகந்து போத்தார். அக்காலத்திலே மாமுனிகள் அந்திமவைபவம் தேசமெல்லாம் பரந்து திகழ, உககம் திறைத்த புகழாணான மா முனிகளின் திருவடி வாரதாபல பலத்தைகளில் தின்றும் பலர்வந்து ஆச்சய்கது, சூமந் நாதரவகன ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான பூருவாசாரியர்களை வேலித்தபெருத குறைதீர் அவ்வாசாரியர்களையும இவ்வகை, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 87, 88, 89, 90, 91, 92, 93, 94, 95, 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104, 105, 106, 107, 108, 109, 110, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 141, 142, 143, 144, 145, 146, 147, 148, 149, 150, 151, 152, 153, 154, 155, 156, 157, 158, 159, 160, 161, 162, 163, 164, 165, 166, 167, 168, 169, 170, 171, 172, 173, 174, 175, 176, 177, 178, 179, 180, 181, 182, 183, 184, 185, 186, 187, 188, 189, 190, 191, 192, 193, 194, 195, 196, 197, 198, 199, 200, 201, 202, 203, 204, 205, 206, 207, 208, 209, 210, 211, 212, 213, 214, 215, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000.

திருவடிகளிலே ஆச்ரயித்து எம்பெருமானார் திறத்தில் எம்பார்போலே இறையுமகலதில்லாதே பாதச்சாயைபோலேயிருந்து பிரியாவடிமை செய்துவந்தார். அடியார்கட்குச் சேமவைப்பாக மா முனிசன் அருளிச் செய்யும் அர்த்த விசேஷங்கள் அனைத்துலகும்பரவ, நாடோறும் பலபல மஹான்கள் வந்து திருவடி ஸம்பந்தம்பெற்று உபய விபூதியிலும் ஒத்தாரும் மிககாரும்ல்லாத மஹாசார்யர் இவரொருவரேயென்று அறுதியிட்டு அநுஸந்தித்துப் போந்தார்கள்.

கோவல்ல கந்தாடைபண்ணன் ஆச்ரயித்தல

கோயிலில் துன்பு நுகர்வதில் ஒருவராக விளங்கிதின்ற கந்தாடையண்ணனுர் மா முனிசனின் திருவடி ஸம்பந்தமே நமக்கு ஸர்வஸ்வம் என்று நிச்சயித்துப் பிட்டு நுமாண்டைய நியமனத்தையும்கு பெற்று ஸம்பந்தம் வந்து பாதம்வரும் திரிந்துழன்றேற்கு அங்கேயர் நிழலில் நீருநிலை மனபாத சூலல்லால் மற்றோர் உயிர்ப் பிடம் நானெங்கு உயராகின்றிலே என்று அநுஸந்தித்துத் திருவடிகளிலே ஹே நம மடப்பேலே விழுந்து மா முனிசனின் டரிபூர்ணமான திருவருளைப் பெற்று அமரம் உயரங்கி அவரது திருவடித்தாமரை கையால் டூக்க ஸேவததுக்கொண்டு அங்கு கதைக்கு அந்தரங்கராயிருந்துவந்தார்.

வேடல் அபபையை வரவழைத்தல

இப்படியிருக்கையில் மாயாவாதியான ஒரு பண்டிதன் வட தேசத்தில் நின்று அங்குவந்து, அவ்விடத்தில் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமருத்தியையும் முனிசனின் மஹிமைமையுங்கண்டு பொறுக்க மாட்டாத அஸுரப் பேசத்தாலே செருக்குமிக்கு அங்குள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அதிகேஷித்துக்கொண்டு, கௌராக்ஷன்னை வென்று எடுத்தாந்தத்தை நிலை திறுத்தக்கொள்ளீர் என்று சொல்லி ஒரு தூதுவனை மா முனிசன் பக்கலில் வரவிட்டான் அந்த மாயாவாதி யானவன் முன்பு 'வேடல் அபபை' என்னும் ஸ்வாமியின் சிஷ்யரூப வைஷ்ணவேந்தமனாயிருந்து ஸஹவாஸ தோஷத்தாலே கெட்டு மாயிமதத்திற் புகுந்தவனாகலால் ஆருடபதிதனான அவன் முன்னே போய் நிற்கவும், திவ்யவகுத்தி ஸுதாஸ்வாதத்தை விட்டுக் கருவிலே திருவிலாத அவனோடே வாதுசெய்யவும் விருமபாத மா முனிசன் வாதால்

வம்சத்தையாரண அந்த ஸோடா ஸ்டைலாகக் கொண்டே அவன் ஃச நக்னாக
யடக்கத் திருவுள்ளம் பறி டெடஸில் திரும்ப அவரை வரவழைத்து
வாத யுத்தத்திற்செய்த மகிழ்ச்சியைக் கூறியபோது அவர் ஃபேரே வாய்
திறந்த வந்துவிட்டார். அந்த அருகம் பாலாதி கரு நோக்கண்ட
பாம்புபோல அஞ்சித் தடுங்கிணைந்திழை நுட்போயினான்.

[illegible]

பிரதி பாதி படிப்பதால் அனைத்து அடதி வுள்ளம் பற்றுதல்

[illegible]

↑ துவக்க அகாஷ எய்நே திருநாமாழினும் ஏற்கெனவே சித்திரத்திற்
திருத்த கோரிலண்ணலிற்காட டில் துவக்கத்த திருநாமவாசி கோட்டா கண்ணு'
என்று சுவாமிநரித்து வந்தார்கள. அதுபற்றியே பரதிவாதி மயக்கார் கண்ணு'
என்றே நாளைக்கும் வ்யபதேசம்.

பிரதிவாதி யங்கரம் அண்ணனுடைய செய்தி

தேவநேரிப்பில் தபனவரதாசாயஸ்வாமிப்பக்கல்லே சிலகாலம் வேதாந்த சரணம்மாணனி 'பிரதிவாதி யங்கரம்' என்கிற விருத்தையும் பெற்று விக்கயாதராய் விளங்கி நின்ற அண்ணன், சிந்துகாலம் திருவேங்கட மடையில் வாழ்ந்து அப்பணக்கத் தொண்டுபூண்டு அமுதமுண்ண வேண்டுமென்று கருதி அங்கே சென்று நடோதும் ஆகாச கங்கையி லிருந்து திருவாரதனத்துக்கும் திருமஞ்சனத்துக்கும் தீர்த்தம் கொணர்ந்து வரப்பெற்ற கைங்கரியத்தில் ஊன்றியிருந்தார்.

இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் கோயிலில் தீயூழ் மணவாள மாமுனிகளின் திருவிழாவுக்குப் போக வந்தார். அங்கே திருமலைக்கு எழுந்தருள, அண்ணன் அவரை மிகவும் உபசரித்துப் போக வந்தேனென முகவரனது கிளப்ப. அண்ணன் இவ்வந்தர்த்தம் தருவதற்கு மனவிலையேற்படுத்தி வார்த்தைகள் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், அவர் மணவாள மாமுனி களின் அவைய விலக்கையொட்டி நின்றவர்க்கு அவற்றைச் செல்கிறதற்கு அண்ணன் மாம பத்தியுத்தராய், 'புண்ணன் சொல்லாய சீமாயே!' என்று கோரியபோது அந்த தீயூழ் மணவாளக்காரர் சொல்லுமாறு வேண்டி அவருடைய கைங்கரியங்கள் செய்துகொண்டே மறுபின் கோயிலில் ஆகாச கங்கைக்கு தீர்த்தியம்போல் எழுந்தருளி தீயூழ்மணவாள காரர்களை திறைவேற்றித் திருவேங்கட முண்டியால் திருவாரதனத்துக் காகத் தீர்த்தத்தைக் குடிபடுத்திப் பூரித்தெடுத்துக்கொண்டு திருமலை கைக் கெடுத்தருளி மணவாள மாமுனிகளின் அவையத்தினத்தைய பரவாற்றுகையாய் திருமஞ்சன கைங்கரியத்தில் தீயூழ்மணவாளக்காரர் வரவாகையால் திருந்துகொண்டு பரிமாண தால்பயங்களால் தீர்த்தத்தை ஸம்ஸ்கரிக்க உத்தரவுக் கொண்டு நகரத்தில் திருவேங்கட முண்டியால் ஸன்னிதிக் கொண்டு அந்தந்த தாக்க வரைத்தொடிக் கொண்டு திருவாரதன காலம் கருவிக் கொண்டு தபனவரதாசாய விளங்கித் திருவாரதன தாலையிலிருந்து தீர்த்தக் குடிபடுத்தித் தபனவரதாசாய விளங்கித் திருமலைக்கு அந்தத் தீர்த்தக் குடிபடுத்திப் பரிமாண ஸம்ஸ்கார மன்றைய பரிமாணவரதாசாய விளங்கி யெடுத்துக்கொண்டு சடக்கைக் கோயிலுக்குப் போய்விட்டார்.

அவ்வதானத்தால் தீயூழ் இப்படி அபசாரப்பட நேர்ந்ததே! என்று அண்ணன் அருமையிட்டுக்கொண்டே பரிமாணதால்பயங்களை

பெருத்துக்கொண்டு மிகவும் விதைத்து வந்ததின்கு எழுந்தருள்வதற்
குள்ளே திருவாராதனார் உபத்திரித்து நடந்தகொண்ட நகரத்து
அஞ்சி நஞ்சி வினயத்து னே மன்னிச் சென்று ஸாதா பாரன
தாய்வங்களை அச்சகரித்திட் கொடுத்தும், செவ்வளி வெளிபே
தற்கையில், அருமந்தராயிருந்தாள்வனாத் தேர்நுளிக்கத் திகுள்ளம்
கொண்ட திருவேங்கட ஸுடையார் 'வாரீர் அண்ணனே' இவறு நீ
கொணர்ந்த தீர்த்தம் எம் போகயமாயிராநின்றால்; இத்தனை நாள்
யோவநிற்கவே இன்றைத் தீர்த்தத்திட் குடியார் பரிசுறா விருந்து
மாயிராதின்றது காணும்; உம் ஸுடைய சிறந்த பக்திச்சநா, உத்திரந்த,
இவ்வனே தீர்வருந்தக் கூளிக்ளீர் என்று அச்சகரிகே அருளிச்
செய்ய, அத்த தீர்வ ஸந்திதியைக் கோர்வாரை அண்ணன் பரம
விஸ்பிதராய் பரிசுறதாய் மொன்று சோதிநகலும் இவறு
திருமலமால் இவ்வனே திருவுள்ளமுக்கு கருளிச்செய்யக் காரண
மென்றோ! என்று விளக்கித்து மணவாள மா முனிகள் உறவா ஸவாய்வங்
களைச் செவ்வேற்றுக்கொண்டு இவறு இத்தத் தீர்த்தம் பீர்த்தோ
மாவையால் அத்த உத்தராராய் வனாகத்தவனாரை இத்தா அதி
சபத்துக்கு அடியாக வேண்டுமென்று அறுதியிட்டு அது முதலாகவே
மா முனிகளை விதை செவ்வளிக்கப்பெற வேண்டுமென்று அருவனவம்
அதிகரிக்கப்பெற்று இவம் பகலும் அதுவே சிறந்தயாயிருந்து வந்தார்.
இத்த மதோரத்தது செவ்வகால் சென்றமையே திருவாய்மணித்திட்
தீயமனம் பெற்றுக்கொண்டு, மணவாள மா முனிகள் திருவடிகளிலே
ஆர்வத்தது உபவதாக அவரு தின்றம் புறப்பட்டு வரக்க் கரத்திலே
பெருமான் கோயிலே வந்து சேர்ந்த மதருளாளர் தத் திருவடி
தொழுது ஒன்றிரண்டுநாள் அங்கே தங்கிக்களித்திருந்தார்.

ஏற்கெனவே மா முனிகளின் திருமுத்தர் புறப்ப
மீதுவண்ணவரிகள் மணவத்யிலே கொள்ள உதயவந்த சென்று
சேர்ந்தார்கள். யாத்ருத்திகமாக அண்ணன் அடியிலே எழுந்
தருளி யிருக்கிற செய்தியறிந்து பெருந்தித்தி உண்ணு அண்ணக்
கண்டு ஸேவித்து மா முனிகளின் திருமுத்தர்தம் தந்தார்கள்.
அண்ணனும் அதனை ஆதாவுடன் பெற்றவாசித்தார். மெலிதோடி
பாவசாய் அத்த மீதுவண்ணவரிகளை மேக்கி உபவாளி இவறு
அடியோணுடைய பாகையாக வவனா! மா முனிகள் செவ்வக
தெருளாளர் விருந்தித் திருமலமில் நின்றும் கொண்டு தம் மணப்பட்டு

இங்கேற விடை கொண்ட அடியேனுக்கு இன்று இத்தத் திருவாரணத் திருமுகம் கிடைத்தகானது * வேளாபாதகு செயதன்ன கோலதீபன் * வித்வாய்க்கின்ற வாய்க்குமகன் * மாண தவமுடையேன் * இப்பாதி அதுவந்தானங்களைச் சொல்கின்றது; மா முனிகளின் தீர்மேறுக விஷயீகாரத்திற்கு இலக்காய்பெற்ற அடியேனுக்கு ஆறும் நிகரீடலை; தல்லது; நெடுந்தாரம் வந்த நீயகன் பேர வாய்தத்தோளாதலால் சிறிது இங்கே விசர்மித்தல் நன்று; பேரருளாளனுடைய தியமனம் பெற்றுப் புறப்படுவோம்' என்று சொல்லி அவர்களை மிக உபசரித்து விசர்மிக்கச் செய்தனர்.

அண்ணன் மறுநாள் காலை யில் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடன் பேரருளாளனைத் திருவடி தொழுது தியமனம் பெற்றுக்கொண்டு அன்றை ஸகுரும மாப்ப புறப்பட்டுப் பயணகதியிலே திருவரங்கம் பெரியக்காய்க்கைச்சொறு கட்டி தியாநுஷ்டானங்களை நிறைவேற்றிக் கொண்டு மா முனிகளின் திருவடிவாரத்திற் சென்று சேர்ந்தார். தைய்தாடு காலப்போல் ஆர்வம் பெருக வந்துசேர்ந்து வேரற்ற மரம் போலே வழுந்து மூத்த நக்கமாட்டாமே முசுத்துக்கிடக்க, மா முனிகள் வாரியெடுத்தனைத்து யோக்கேஷம் விசாரணை செய்தருளிப் போரவும் உபலாளித்தார்.

அப்போது திருவாய்மொழி ஈடு முப்பத்தாருயிர்ப்படியில் * ஒன்றுந்தேவு ப்ரவேசம் காலக்ஷேபம் நடந்துகொண்டிருந்த ஸமயமாத லால் மா முனிகள் தம்முடைய ஸகல சாஸ்த்ர ப்ராவீனையமும் செய்வி தாக வளங்க கங்காப்ரவாஹம்போல் உபந்யஸித்தருளக் கேட்ட அண்ணன் "ஆழ்வார்கள் பதினமரும் ஸ்ரீமத் தாயா முநயதிவராதிக ளான ஆசார்யர்களனைவரும் ஒருங்கேதிரண்டு அவதர்த்தபடியே இது!" என்று அழகியிட்டு உபந்யாசக் குணம் விதுந்யாசம் என்கிற கணக்கிலே வாயாபத்துதித்து எழுந்து கொண்டனிட்டு "அடியேனையும் ஆட்கொண்ட ருளவேஹும் என்று வகைப்பிப் பிரார்த்திக்க, அதற்கு மா முனிகள் சாடுக்தியாக * நீர் பரதிவாதி யவகரர்; நாம் ஸாது; எங்களைக் கூடுவது? " என்று புனிமுதலவோட்டயருளிச்செய்ய, உடனே அண்ணன் ஐயோ வென்று அலகத்து கொண்டன் ஸமாப்பிடுத்து, * ப்ரவித்தா பர்கோஷுஷு ப்ரவாதி பவகரஃ, சூகஷணயாதம் கோஷுஷு தத்தாம இதி வீக்குதா * என்று விண்ணப்பம் செய்து, 'இத் திருவடி ஸமபத்தமல்லது பானியே னுக்கு உயவபாயம் ப்ரமோகுளறல்லை' என்று கண்ணீர் பெருக நின்று

ப்ரார்த்திக்க, மாமுனிகளும் இவருடைய ஆத்மகுண ஸம்பத்திக்கு அதிசயித்து இவருடைய ப்ரார்த்தனைக்குத் திருவுள்ளமுகந்து ஸ்கந்தம்பரான விவிகத்யுபஞ்ச ஸமஸ்காரங்களைப் பரஸுத்தித்தருளி, ஸ்வைஷணவதாஸன் என்று வலஷணமான தாஸிய நாமத்தையும் ப்ரசாரப்படுத்தி மாருள அண்ணன் கருதார்க்காய்,

“பேரதச்சிஷ்ணு பரிசுரபரிபுதுக்கனித்த
தீதக்காணத்தை நீதேநோடிச் சிரந்தடியென்
ஏதத்தையாற்ற மாணவையாக யினிமைதரும்
பாதக்கமலங்கள் கண்டி னெனகது: பாரிமனேய”

என்று விண்ணப்பங்கொடுத்து இப்பகாரத்தையே முதலாகக்கொண்ட அமலனாதிபிரான் என்கிற சேடத்தத்தை வஜ்ரநிதித்து அன்றுமுதல் மாமுனிகளின் திருவடிகட்கு அந்த வஜ்ராய வித்தித்து ஸகல தீய ப்ரபந்த சமஸ்ய வ்யாக்ஷாபகங்களும் அதிகரித்துக்கொண்டு க்ருகார்த்தராயிருந்தார்.

மாமுனிகளின் திலய தேசயாதநிரை

ஆழ்வாதிருநகரி முதலான திலயதேசங்களேற வெழுந்தருளி மங்களாசாஸனம் செயது வரவேணும் என்று அநிதேவசங்கொண்ட மணவாள மாமுனிகள் நமபெருமான தருவடி களிலே நயமனம்பெற்றுப் புறப்படடுப் பயணகதியிலே ஆழ்வார் துத்தகாயிற சென்று சேரித்து அங்கே சிலகாலம் எழுந்தருளிய நிறு அடிணித்தார்க்கு அருமபெரும பொருள்களை அருளிச்செய்துவிட்டான். வாழ்க்காலளவிலே, ஆசார்ய ஹனுதபத்தில் “ஜ்ஞாந சந்தித்தகளிலே மேலேயானே ஆந்த ஷஷ்டி களுக்கு உதயம்” என்கிற குணைக்கு ஸ்வரஸமான பொருள் தெளியப் பறவேணும் என்று ஆசார்யர் “உ. திருநாரசயணபுரத்திலே ‘ஜநந்யா சார்யர்’ என்று ப்ரணிகதரான ஆசார்யர் ஸ்வாமி பகவல்லே கேட்டால் நமக்கு தெளியலாம் என்று சம்பிரியர் சொல்லுககேட்டு அவ்விடத்தேற வெழுந்தருள்வதாக மனோரத்தி நந்தார்.

திருநாரசயணபுரத்து ஆபபகவலிலே அர்த்தம கேட்டது

அவளளவிலே அந்த ஜநந்யாசார்யர் மாமுனிகளின் ப்ரபால விசேஷங்களைப் பரக்கக் கேட்டிருந்தவராகையாலே கோயிலிலே சென்று மாமுனிகளை மூலீத்து வருவோமென்று புறப்படடு ஆழ்வார்

திருநகரியிலே மாமுனிகள் எழுந்தருளியிருக்கிடு ரென்பதறிந்து அங்குதான் எழுந்தருள, அப்போதே இவரை ஸேவப்பதறகாக மாமுனிகளும் திருநாராயணபுரம் தோக்கிப் புறப்பட்டு ஸ்வல்பதூரம் எழுந்தருளியாயிருக்க, இடையிலே திருவர்க்கும யாத்திருச்சிகஸங்கதியுண்டாக, மாமுனிகளும் ஆய்பக்கலிலே தம் மனைய மதோரதத்தை விண்ணப்பஞ் செய்து ஆசார்ய ஹருதபத்தின் அந்த வச்சேஷங்களைக் கேட்டு உவந்தார். அப்போது மாமுனிகளின் ஸர்வதோமுகமான வைதுஷ்ய விச்சேஷத்தைக் கண்டு வ்ஸமயஸ்திம்தரான ஜநந்யாசார்யர்

‘பூதும வத்துத்த புன்னியனே? பூங்கரூம்
தாதா மக்யமபய தான்கு?—துது
யதந்நேடு மன மனவா மாமுனியன்
வந்தையின முவிலும யார்?’

என்கிற கவனிப்பான் மனளிச்செய்து மாமுனிகளை விலகாளுவதா
வ்யக்தி யச்சேஷமாக எவரும் பரஸித்தப்படுததிப் போத்தார்

மாமுனிகளின் மடத்தில் தீக்கொளுவுதலும்
மாமுனிகளின் பரபாவபரகாசமும்

மாமுனிகள் ஆகவாம் திருக்குநகரில் அகமகியும் தொண்டி
வாழ அப்புகடாக பரஸதா செய்து கொடுத்திரு கொண்டு அபரிமித
சிஷ்யஸம் பததயுடனே வாழத்தரு வாகாநத்தின் இப்பெருமையைச்
சிந்திதும் பொறுக்கக்கூடாத ஆசார்ய புநஷாகா சிவர் ஆஸாரமான
தூராலோசனாவயச் செய்து மாமுனிக் எழுந்தருளியிருக்கிற ஓலை
மச்சான் மடத்திலே திருநகரில் தீக்கொளுவினார்கள். அப்போது
மாமுனிகள் தமமுடைய பரபாவத்தால் அவ்வழல் தட்டாதபடி
திருவனந்தாழ்வ. ன் வடிவெடுத்து வளம்பேற மடம் வேகிறபடியைக்
கண்டு சோகத்தருகமே முதல்கள் தள்ளிக் வந்து புருந்து திற்க அந்த
அப்புத சிஷ்யைய முதல்களெல்லும் அறந்து வயத்து உகத்திருந்
தார்கள்.

இங்ஙனே சிலத்தோவிகள் மடத்திலே தீக்கொளுவினார்க
ளென்கிற செய்தியை அரசன் கேள்வியப்பட்டு விசாரணசெய்து
அவர்களைபெல்லாம் தண்டிக்க நினைத்திருக்கிற வளவிலே, மமாத்
மெத்தி பாகளின் தயி தகதவா.தாபாதின தயா பகத்தயா பவதத்

மஜாத் மதநா பாயம்ப கேஷுக் க்ருதாஃ இக்பாதி ஸ்ரீவரக்திகன் அநவ
தம் அநுஸந்திதவக் கொண்டும் கேட்பார் மனங்கரைப வணர்த்துக்
கொண்டும் போருத்த நாம் துத்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை தண்டனைக்கொ
கூளாக்கவது: என்று துடித்து மாமுனிகள் அவர்கள் குற்றமற்றவர்க
ளென்றும் தண்டிக்கத் தகாதவர்களென்றும் அரசனுக்கு அறிவித்து
அவர்களைக் காதலுனிதவதுபற்றியல் அவர்கள் திரபத்திலும் ஸ்சேஷ
கடாஷம் செய்துநீ அவர்களும் திருவடி பணிந்து உபத்துபோமாறு
திருவுள்ளமுலத்தருளி னார். காரத்தாழலாவிலும் ஸ்சேஷ இம்மறா
குணத்தைக்கண்டு அபிமானம் உலவியந்தார்கள்

திருக்குருகூர் முதலாளனிடங்களில திருபணிகள் செய்வித்தல்

அத்த நாட்டுக்கு அதிபதியாயிருப்பவனா ஹார்பு மாமுனி
களின் கவயவாதிசயங்களை யெல்லாம் கேட்கும் கொண்டும் மிகவும்
கடுபாடுற்றத் திருவடிகளிலே வந்து ஸ்சேஷம்பளய் ஸ்சேஷயித்திருந்து,
ஸ்ரீ சடகோபதாஸன்' என்று நாமமிடப்பட்டற்று, அருளிச்செய்யும் தல்
வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்து, அடிப்பாறுக்கு ஸ்சேஷமாறு
ருபமான கைங்கரியங்களை திரபித்தருளவேணும்' என்று பிரார்த்தித்து,
அவ்வளமேநியமண்டிப்பெற்றுப் பொலிந்துநின்றபொழுது திருவுள்ளத்துக்கும்
நம்மபூவார் திருவுள்ளத்தக்கும் உபாபாய பல உ திருமண்டபத்
திருப்பணிகளை நடத்திவைத்தான் காளமேகன் திருமண்டபம் அழகிய
மணவாளன் திருமண்டபம் என வழங்கப்பெற்றவரும் திருமண்டபங்க
ளெல்லாம் அவ்வரசனுடைய திருப்பணிகளென்றி இவ்வளமே திருக்
குறுங்குடியிலும் திருவேங்கட முண்டபம் எனக்கொரு பரமபாகவதனை
ஸ்சேஷ கடாஷத்திற்கு இலக்காகியருளி அலங்கரிக்கொண்டு அவகே
பல திருப்பணிகள் செயலத்து மற்றமுள்ள பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதி
களிலும் இவ்வளமே சிலகாலம்வாழ்ந்தருந்து ஆயக்காங்கு துரோகிகளைக்
கற்பித்தருளித் திருப்பணிகளும் தீதய மங்களாசாஸனமும் குறைபற
தடக்குமாறு செய்தருளினார். ... ..

மாமுனிகள் திருவரங்கம் சென்று சோதல்

இவ்வளம் பாண்டிநாட்டுத் திருப்பதிகள்தோறும் வாழ்ந்து
ஆயக்காங்கு அடிபணிந்தார்க்கு அத்த ஸ்சேஷங்களை ப்ரஸாதித்தருளி,

கைவாயத்திற்குக் கடல்களையும் கடாவித்தருளி அத்தலத்தெம்
பெருமான்வருக்குச் சீரும் சிறுபுகழ் நடைத்தோங்கும்படி செய்தருளி
விழுநிலையிற் தீயவர்க்கு மீட்டாறியிசுத்தாய் உள்கிற மயங்கா
சாஸனத்தை அதிரடிப்பித்து உரங்கத் தாவினனையான் கோலமாமணி
யாரமும் முத்தக்காமமும் முடிவில்தோ ரெழில் நீலமேனியின்
மேலைமைய தெடுங்காவந் ஸட்டுப் பிசித்திருக்ககிலாமையினாலே
வினர்த்த திருவரங்கம் பெரியகோயிலேற வந்து சேர்த்தாராயிற்று.

எறுமாயியப் பா வந்து பணிதம்

திருக்கயிலைக்கு அருகிலுள்ள எறும்பிபென்னும் அக்ரணாரத்திலே
தோன்ற எறுமாய் பா என்று பரஸித்தராய் விதவாணயிருத்த தேவ
ராஜசாயி கோயில் தய பொருமான ஸேவிகை விடைகொண்டு
அங்கு அண்ணன் திருமாளிகையில் தங்கியிருக்கையில் அவ்வண்ண
னோடுகூட பா மிகளின் காலசேஷ கோஷ்டியிலும் அந்விதிக்கப்
பாடியும் பொருள் அடப்பாது மாழனிகளின் ஸர்வதோழகமான
பாலுநா விசேஷத்தைக் கண்டு களித்தும் அவர் திருவடிகளில்
ஆசிரியக்க பாக்யாபிபாகம் விளையாமையாலே மாழனிகளிடையே தீர்த்த
பரஸாதங்கனும் பெருமகன் தம்முடைய ஓருக்குத் திருப்பிவிட்டார்.

அங்கே திட்டமிட்டாறுஷ்டானங்களை திறைவேற்றிக்கொண்டு
பெருமாளுக்குத் திருவாராதனம் கண்டருளப்பண்ணப் புகத்து தம்
திருவாராதனமான சக்ரவர்த்தி திருமகன் ஸன்னிதியிலே தெண்டன்
ஸம்ப்பதது உகேவகம்பாஷாபாஜி 1101 உ என்று அநுஸந்தித்துக்
கொண்டே மேயிலாழ்வார் திருக்காப்பு நீக்கப்புகத் திருக்காப்பு திறக்கப்
பெற்றதெனில்; பின்பு பலவாறு உரையங்கள் செய்து பார்த்தும் ஒருபடி
யாலும் திறக்கப்படுவதானமையாலே பரம துக்க மயங்குலராய் அழறு
செய்யாமலே 'திரு என்ன உபசார பலனோ! என்று மனம் கொத்து
முசித்துக்கிடந்தார். அன்றிரவில் அவருடைய கனவில் சக்ரவர்த்தி
திருமகன் ஸேவைதந்தருளி "தமக்கு ஆரூராய் உலகுக்கு ஓரூரிரான
மணவாளமாழனிகளின் திருவடிகளில் ஆசிரியாதே மீண்டு வந்தாரா
கையாலே உலகு நாம் கதவதிறத்திலோம்; திருவானந்தாழ்வான்குணே
அவராக வந்து அவதரித்தமை அந்நீராக; அவர் திருவடிகளில்
கொண்டு ஆசிரியித்தத் துய்க்கப்பெற்று வந்தாலன்றி உமது கையால்
நாம் திருவாராதனம் கொண்கட்டவோமல்லோம்; சடக்கொணப்போகிற"

என்று நியமித்தருள, அப்பாவும் துயிலெழுந்து விஸிதராய் இவ்வதிசயத்தை அன்பர்களுக்கு அறிவித்து அப்போதே புறப்பட்டுப் பயணகதியிலே நம்பெருமாள் ஸன்னிதி சென்று சேர்த்தார்.

அப்போது மணவாள மா முனிகள், ஸன்னிதிக்குச் சென்று மங்களா சாஸனம் செய்தருளப் புறப்படும் அவஸரமாயிருந்தது அப்பாவும் அவ்விடத்திலே மா முனிகளைத் திருவடி தொழுது அவருடைய விசேஷகடாசைத்திற்குப் பாத்திரதராகக் கட்டிமண தம்புடைய இல்லத்தில் நடத்த செய்திகளை யெல்லாம் விண்ணப்பஞ்செய்து வேற்ற மரம் போலே திருவடிகளிலே விழுந்து மாராத ஸாட்சணம் செய்துகொண்டு 'இனி அடிபேணுக்கு இத்திருவடி நிழலொழியப் பதவிடம் வேண்டுந்நிலை: உதெரிகாட்டி நீக்கப் பாராதே அத்காணிச் சேவகத்திற்கு ஆட்படுத்திக் கொண்ட நளவேணு' என்று நிகவா பிரார்த்தித்து மா முனிகளின் நிரவக்ரஹமான அநுக்ரஹத்தை பெற்றுத் திருவிடச்சிறையும் பெற்று, அன்று தொடங்கி எகலார்ததங்களும சிஷிக்கப்பெற்றுக் கிருதார்த்தரானார்.

இவர் பசமபக்தி பரிவாஹருமாக மணவாள மா முனிகள் விஷயமான கால்யநாடக சம்பூ ஸ்தோத்தரங்கள் முதலியன பலவும் மணித்தார் நாளடைவில் இங்ஙனே பலபல மஹான்கள் அடிபணித்து அரியாதன வறிவிக்கப்பெற்று கிருதார்த்தராய் உஜ்ஜீவித்துப் போருவார்களாயிருந்தனர்.

அரங்கேசன் திருமுன்பே ஈடு அருளிச் செய்தல்

மணவாள மா முனிகள் இங்ஙனம் அபிரதினாவலம் பொலிய சிஷ்ய ஸம்பத்துடனே வாழ்த்துநாங் காலத்திலே ஒருநாள் பரீங்கநாதன் மா முனிகளுக்கு அருளப் பட்டிட்டு ஜீயகோ! நாளை முதலாக தமமுடைய பெரியதிருமண்டபத்திலே நம்ம சுவாமிநாதய தருவாய் மொழியை ஈடு முப்பத்தாருயிரம் முதலான வயாக்கியானங்களுடனே ப்ரவசனம் செய்து கோரீ என்று நியமனம் ஸாதக்க, மா முனிகள் மஹாபரஸாதமென்று உகத்து அடியடியே மறுநாள் தொடங்கி, 'கங்கா ப்ரவாஹமோ? அல்லது கங்கையே புனிதமாய் காணப்பெருக்கோ?' என்னலாம்படியாக மிக அற்புதமாயத் தமமுடைய விசதவாச்சிகா மணித்வத்தை நன்கு நினைநாட்டிக்கொண்டு பரவசனம் செய்தருளத் தொடங்கினார்.

அப்போது பொருமா ளும் காச்சிமாருடனே கூட திவ்ய எரிமஹா ஸனத்திலமர்ந்து, அச்சேர்த்தியை அனுபவிக்கிற அயர்வறுமமரர்களான திருவனந்தாழ்வான், பெரியதிருவடி, ஸ்ரீ ஸேனாபதிடாழ்வானை நிகழ ஸாரீகனோடும், வைகக்கத்து முனிவரான நம்மாழ்வார் தொடக்கமான ஆழ்வார்கள் பதினமரோடும் அணியரங்கன் திருமுற்றத்தடியா ரோடுங் கூடப் பேரோலக்கமாக விருந்து "ரங்க் கந்தரமேகமேகம் அச்சு ஜோத்" என்னும்படியே ஒரு ஸம்வத்ஸரமளவும் ப்ரஹ்மோத்ஸவாதி கஞ்ஞாபட ஸகலோத்ஸவங்களையும் திறத்தித் திருச்செவ்வார்த்தும்படி யாயிற்று.

இங்ஙனம் ஒரு ஸம்வத்ஸரகாலம் இடைபூரென்றுமினிதி இனிதாக நடைபெற்றுக் காலகோஷம் தடைக்கட்டியிருளும் நாளொன்று நேர்த்தது என்று அழகியமணவாளன் திருவுள்ளத்திலே ஒரு தோற்றம் பிறந்தது அதாவது 'நாம் விபலாவதாரங்களிலே சில பெரியார்களிடத்தில் பணித்திருக்கப்பெற்றும் அங்கே ஆசார்ய குண பூர்த்தி யில்லாமைபாலே தெஞ்சு குறையுற்றுத் தனம்பியேகிடக்க நேர்ந்தது, அக்குறையெல்லாம் நீர இப்போது இந்த ஸதாசார்யப் பேறு நமக்கு வாயத்தது மஹத்தான னசேஷமே; இங்ஙனம் நமக்கு நேர்ந்த மஹாபாக்யம் நீநீதிகாலம் இந்நிலவுலகத்தில் நிலவும்படி இந்த ஸதாசார்ய விஷயத்திலே ஒரு கிஞ்சித்தகாரம் செய்யப்பெற்றோமாக லேணும்; இந்த ஆசார்ய சிகாமணிக்கு ஒரு சிறந்த தனியனிட்டு அனாதத் திருவோலக்கத்திலே விண்ணப்பஞ்செய்து அதுதனக்கு உலகம் நிறைந்த புகழுண்டாயம்படி செய்வோம்' என்கிற திருவுள்ளம் உண்டாயிற்று.

வஸ்துத: * || த் || அபகவிச்சேத: * இத்யாதீ ப்ரமாண கதிரீன் படி தனியன் அனுஸந்தித்தை சிஷ்ய க்ருத்யவகஸித் கலைபானதானக யாலும் ஸ்ரீரங்கநாதன் மாழனிதன்பாடே தான் வஹித்த சிஷ்யபா வத்தைத் தேசமெல்லாமறிபச்செய்ய விரும்புடையாலும் இங்ஙனே திருவுள்ளம் தோன்றியது சாஸ்ப்பெயருந்தும்.

ஸ்ரீசைலேசத திருமந்திரம திருவவதரித்தல்

அன்றைக் காலகோஷப் கோஷ்டியில் "அவாவிலத்தாதி யிப்பத் தறிந்தார் பிறந்தாருயர்ந்தே" என்னுமளவாக வியாக்கியானத்தை

திருவழித்தருளி, மேலே சீரும் சிறப்பும் தடைபெறுத்த வேண்டிய
அவஸரம் ப்ராப்தமாகையில்

[அழகிய மணவாளன் நுகிந்து பிரபல வாய்த் துரக்க நுமயான
கோமையுண்டு கண்டவகமாகக் கோடிபுகையிலை வந்து, அவனிகள்
விக்கினதையும் எகியம் இன்னும் புத்த வகப்பி த்து]

• துரைசை நயவாதம் தபக்தயதி கருணைம, வத்தா பானம் வத்த
மயானாதம் மூதம் • என்கிற தனியனை விண்ணப வ்தெய்து மறைபு
இவ்வதிசைததை நேக்கி அனைவரும் வியத்தனர்.

இவ்வனம் நெய்வலாக்காகத் திருவவதரித்ததாய்ச் சிறந்த மந்திர
மேன்று போற்றப்படுமதான இத்தனியனை பகவதாஜனருயின்படி
சிஷ்யவர்க்கங்கள் பட்டோலை கொண்டு மந்திர காப்பு சாத்தி
• அரவணத்துயிலும் கடல்திறக்கடவுளெந்தையின் திருவடிவாரத்திலே
ஸமர்ப்பித்தெடுத்துத் தட்டியை வைத்துச் சிறப்பாகக் கொண்டாடி
னார்கள். வேதத்திற்குப் ப்ரணவம்போலே த்ரானிடவேதாநுஸந்தானத்
திற்கு இத்திருமந்திரம் முதலும் முடிவுமாகக் கடவதென்று பெருமா
ருடைய நயமனமும் பாங்காக வாய்த்தது.

பின்பு சிஷ்யர்களால் • வாழி திருவாய்மொழிப்பிள்ளை மாதகவால்
வாமும் • என்று தெட்டி வாழித்திருநாமம் அரங்கநாத னுணையின்படி
பணிக்கப்பட்டு, அதனை யநுஸந்தித்தே எங்கும் அருளிச்செயல்
ஸேவை தலைக்கட்டுகவென்று தியமனமும் அவதரித்ததாயிற்று.

பிறகு மாமுனிகளை அழகியமணவாளன் அருகிலுமுத்து
அநவதிகமான சிறப்புகளைத் தந்தருளி, கோயிலோத்துக்கொத்தும்
ஸகல வரிசைகளுடனும் திருவிதி வலமாக (மாமுனிகளை) மடத்திலே
எழுந்தருளப் பண்ணுவித்து • கருதக்குத்யஸ் ததா தாம விஜ்ஞா
ப்ரமுமோத ஹ • என்கிற கணக்கிலே உள்ளம் பூரித்துத் துார்த்தனாய்
விளங்கினன்.

மாமுனிகள் திவ்யஸூதிகளருளிக் செய்தல்

வற்கெனவே அவதரித்துள்ள பூர்வாசார்ய சிவபஸூத்திகளை
ப்ரவசனம் செய்தருள்வதிலேயே மிகுந்த அநிதிலைசமுடையான
மாமுனிகள் ஸ்வதந்த்ரமாகச் சில கருத்தங்கள் இட்டருளத் திருவுள்ள
முடைபாவரக்வரோனாலும், இவ்வலகின் டாக்ய பரிபாக மடியாக
சிஷ்யர்களின் ப்ரார்த்தனைக்கிணங்கியும் பகவத் நயமனத்தை முன்னிட்

இம்மேனே யாகே கன்னலே உழத்தையான லு திவ்யகர்த்தவகனையும்
அருளிச்செய்த நுநிப்படி யாயிற்று

அவற்றின் விவரணம் வகுமாறு:—இன்ன லோகாசார்ய ருளிச்
செய்த சஹஸ்யங்களில் ஸ்ரீவசதபுஷணம், தத்வாத்யம், மூழுநூல்படி
என்கிற மூன்று சஹஸ்யகர்த்தவகர் மிகச் சிறந்தவை என்ற பரதானம்
கருமாகையால் அம்மூன்றுக்கும் விபாக்கியானமிட்டருளினார்.

இன்ன லோகாசார்யருடைய திருத்தம்பிரபான அழகிய மண
வானப்பெருமான் எவ்வளவு அருளிச்செய்த ஆசார்ய ஹ்ருதயமென்னும்
சஹஸ்ய சதனத்திற்கு விபாக்கியான மிட்டருளினார்.

வெவியலாச்சான் இன்ன தாலாயாத்திரிசும புத்தியாக விபாக்கி
யானமருளிச் செய்திருத்தல் அதில் வெவியாழ்வார திருமொழி முதற்
பாகுந் தொகுதி எகர்த்த தூய்மையினையினாலே மாதா
வெய்கை" ( ) என்ற னவன் விபாக்கியானம் கரையாறுக்கு
இரையாகி தாலாயம் விட்டடியாலே அங்ஙனவுக்குத் தாம் விபாக்கி
யானமிட்டருளினார். அந்த விபாக்கியானத்தை ஸ்ரீமான்சுரேஸுவதர்
"அத்தோ! தாலாயர் விபாக்கியானமுந் கரையாறுக்கு இரையாகி
பிரத்தால் தலாயர்ருக்குமே; இங்ஙனே தேவம பாலமமுது மன்ன
விபாக்கியானத்தை மாழனிசன் புத்தியாக இட்டருளும்படியான
பாக்கியம் லேத்திக்குக்கே என்ன பாஸ்யம் விபாக்கு மலத்து பேசிக்
கொண்டார்கள். இராமாநச ஸ்ரீமந்தாததிற்கு உரைசெய்தருளினார்.

அருளானப்பெருமான் எவ்வளவு அருளினார் ருளிச்செய்த ஸ்ரீவசாசுப்
பிரமேயசாசங்களுக்கு பரமான யோஷுதை செய்தருளினார் கதைக்குத்
தாத தியதிமென்றே நு விபாக்கியானம் இட்டருளினார். கரு முய்த

தவத்தா ரவணம், யத்தம் கைதகாத் தாதிய திப மென்றே
விபாக்கியானமிட்டருளி" எனமுன்மது சில ஆண்டுகடையின் வந்தி ஸுதரண
அக்ககடத்தல் தேவநாகையால் மாமுனிகளருளிச் செய்தவை மூன்று விபாக்கி
யானம் அக்ககடத்தலுக்குத் தந்த விபாக்கியானம் மாமுனிகளருளிச்செய்தது
தாமென்று அதில் விரிவான முகமையா அசாமதாசார்ய பாதாக்) வெளிபீடப்
பட்டினத்திலுமு திருநாஸர் அனதயம் ஸ்ரீவசதி செயதலவத்தல் அது
மாமுனிகளருளிச் செய்ததல உதறு மாமுனிகளுக்குத் தீயம் உவரண அபிராம
வரணாசார்யக திப வெவியாலய பணிக்கப்பட்டதென்றும் தென்றும் அதத்தரிய
யான விஷயத்தில் சீர்தயாசரிப அடிபென் திரிணயித்துக்கூற அதற்கு
மாமுனிகளருளிச்செய்த கதை தாதியதீயம் இப்போது கிடைக்கவில்லை வெகுத.

தாறுவிரப்படி கீதர் தாமதுளிச்செய்த ஈறஸ்ய வ்யாக்ஷியானங்
களுக்கம் பி, மாணத. ரு குள் ஸகக்ரதரித்த நுளினர். திருவாராதன
ப்ரயோகமென்று திருவாய்மலர்ந்த நுளினர். உபதேசரத்தினமாகிய
திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி, ஆர்த்தி என ஆற்று தமிழ்ப் பரபந்தங்க
ளருளிச்செய்தார். தேவ ராஜ உபங்கள முய யதிராஜ விம்சதியு
மருளிச்செய்தனார் கீழ் நுளிக்கிட்டு மூர் மற்றும் ஸ்ரீஸூகதி
விம்சதஷங்களுண்டாகிய கண்குக்கொளவது.

மாழனிகள் ஸ்ரீஸூகதிப் பெருமை

உலகில் ஸ்ரீஸூகதிக்களருளிச் செய்வார்கள் பல ஆசார்யர்களு
முண்டு எனினும் மணவாள மாழனிகளின் தவய ஸ்ரீஸூகதிகளின்
மாதுரயம காப்பியமுடி அத்தி நடிபுயம், சளபுஷ்பியம் அதிதர
ஸாதாரணமாகவேயுட்கும ஷ்ரீபுஷ்ப விக்ஷிபதே கீஞ்சித் தாப்பகதித்
மூர்யதே எனினுபடி யண்டித் வியாக்ஷியானம் மாழனிகளுடையதே
யாம். வேறுபெற்ற ஆசிரியருட துவ்வகை வ்யாக்ஷியானம் அமைக்கக்
கற்றினர் என்றால் துது அதிசயமே. கதையாகாது பல மதாந்தரங்களைக்
கண்டித்து எழுதினாங்குள ஒரவ நடை ய மனமும நோகாதபடிக்கும்
வ்யாதத தூஷண ஈறாஸ்யகவாத சிறதும் புகவடாதபடிக்கும், எத்த
இடக்கையெடுத்தாலும் சாஸ்திரார்த்தமெனக்கொள் கனியாமபடிக்கும்
'ஸகல சாஸ்திர ஸாகர பரிபுகதா துவரோருவமர் என்று திண்ணமாக
என்னும்படிக்கும், அநந்வயம் க்ஷிபுடாதவ்யம், மயங்கவைத்தல்
முதலிய நோஷங்களுக்கார் சிறதும் தூடமில்லாதபடிக்கும் ஸ்ரீஸூகதிக
ளருளிச்செய்தவர் மாழனிகளாருவரேயாவர் ஸூத்ரமடேன்ற
ஸ்ரீ லோகாசார்ய தவயமூகதகளுக்க அவதாரிகையிடுகிற அழகும்
மூலத்திற்கு அர்த்தமருளிச்செய்த வலகியும், ஆவகாவகு அர்த்தங்
களைப் பிணைக்கித்து நிகழ்த்துந் திற அற்புதமும் உள்னந்தோறு
மெனினென்க வியாய்மெய் தாகாக்கூட.

வளதுது துளொசிப் நுள ய ஸ்ரீஸூகதிகளை ஸேவித்த இன்பு
இன்னொரு வாகக் வாயை வைத்தால் ஷ்ரீபுஷ்பதே உகர்த்த தாப்பதே
மதுவதே தாப்பதே இஹி விஷதே என ர ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூகதிக்கு
வருத்தமாகச் செய்குமே கற என்ன முண்டாகறதேபன்று
வேறில்லை. பல சொல்லியும், மறையோருடைய தூக்களைக் காணும்
போது அவரவர்களுடைய குளத்தை அளவிட்டு அறியும்படியாக

ஷுள்ளது: மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானங்களை ஸேஷிக்கு மளவில், திருவடிகளையப்பற்றிப் பெருமானருளிச் செய்த திருவாக்கே திரிவாக்கு வருகின்றது, *நாந்ருக் வேதவிநீதஸ்ய நாயஜுர் வேத ஹரிணா:*, நாஸாமவேதவிதுஷா: சக்யமேவம் ப்ரபாஷிதம், நூநம வயாகரணம் க்ருத்ஸநம் அநேந பஹுதாச்ச்ருதம், பஹுஸ்யாஹரதானேந ந கிஞ்சிதபசப்திதம்* இத்யாதி வால்யீகி வாக்கும், *இல்லாத வுலகத் தெங்கு மீங்கிவணிகைகள் கூரக், கல்லாத கலையும் வேதக்கடலுமே பென்னுங் காட்சி, சொல்லாலே தோன்றிற்றன்றே ஆர் கொளிச் சொல்லில் வல்லான்? வில்லார் தோளினைய வீரீ விரிஞ்சனோ விடை வலானோ? என்ற கம்பர் வாக்கும் உண்மையில் மாமுனிகள் ஷஷயத்தி லேதான் பொருந்தக் காணலாமென்பது அநுஸூயுக்களின் அநுவத்ய எரித்தாந்தம்.

அஷ்டதிக் கஜ சிஷ்யவர்க்கம்

மாமுனிகளின் திருவடிகளிலே பல்லாயிரவர் ஆச்ரயித்து உய்ந் தார்களுள்ளும் ப்ரதாந பரிகணிதர்களான சிஷ்யர்கள் அஷ்டதிக் கஜங்களென்று ப்ரஸித்தர்

வானமாமலை ஜீயர்
பட்டச்சிரான் ஜீயர்
திருவேங்கட ராமாநுஜ ஜீயர்
கோயிலண்ணன்

பிரதிவாதிபயங்கர மண்ணன்
எறும்பியப்பா
அப்பள்ளி
அப்பள்ளார்

என்று மூன்று ஜீயர்களும், ஐந்து க்ருஹஸ்தர்களும்

வைபவ நிகமநம

எமபெருமானார் வைபவமபோலே மாமுனிகளின் வைபவமும் மாகடல் போன்றதே; பக்தர்கள் அநுஸந்திக்க இவ்வளவே போது மென்று ஸம்சேஷித்தபடி. "அடியார்கள் வாழ அரங்கநகர் வாழச் சடகோபன் தண்டமிழ் நூல் வாழக் கடல்குழந்த மன்னுலகம் வாழ மணவாளமாமுனியே! இன்னுமொரு நூற்றாண்டிரும்" என்று அந்தாள் தொடங்கிக் காருள்ளவரும் கடல் நீருள்ளவரும் வேதமுள்ளவரும் வேதகீதனுள்ளவரும் முச்சந்தியும் மூலமும் வாழ்த்தியே நிற்கும்படி யான வாப்பி வினைத்திருக்கையினால் இவ்வாசிரியரின் பரமபத யாத்ரா வருத்தாந்தம் முதலியவற்றை எழுதாது நிறுத்திக்கொண்டபடி.

மாமுனிகள் இவ்விபூதியிலேயே நித்ய ஸ்ரீநித்ய மங்களமாக ஸேவை ஸாதிப்பதான சூத்யவஸாயம் அடியேனுக்குத் திண்ணம் பெற்றுள்ளது.

தம்மாழ்வார் தம்முடைய பெருமையை * துவளில் மாமணி மாடம் * உண்ணுஞ் சோறு பருகுநீர் * முதலான திருவாய்மொழிகளில் தாமே வெளியிட்டுக் கொண்டவாறுபோல, மாமுனிகளும் ஆர்த்திப் பிரபந்தத்தில் ஒரு பாசரத்தினால் தமது பெருமைகளைத் தாமே அருளிச் செய்மடிபடியாயிற்று. எதற்காக? நம்போவ்வார் அநுதினமும் அதுஸந் தித்து உய்வதற்காக; அந்தப் பாசரமே பக்தர் களுக்கு நித்யாநுஸந்தேய மாகக் கடவது; அதாவது:—

“தென்னங்கல் சீரகுணக்கிணக்காகப் பெற்றேம்
தேவனுரை திருப்பதியே யிருப்பாகப் பெற்றேம்
மன்னியசீமாறன் கலையுணவாகப் பெற்றேம்
மதுரகனி சொற்படியே நிலைவாகப் பெற்றேம்
முன்னவரம் தங்குரவர் மொழிகளுள்வப் பெற்றேம்
முழுது நமக்கவை மொழுது போக்காகப் பெற்றேம்
பின்னையொன்று தன்னெஞ்சு பேராமற் பெற்றேம்
பீராவினுக்கம் பொருமையினப் பேருமையும் பெற்றோமே”

மணவாளமா முனிகளின் முக்கியமான வைபவங்களெல்லாம் இப்பாசரத்தில் அடங்கியுள்ளன வென்று கண்டுகொள்வது.....

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ. பீரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கண்ணியநெழுதிய

மணவாள மாமுனிகள் வைபவம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ: ஸ்ரீலோகாசார்ய வேதாந்தாசார்ய ஸிந்தாந்த ஸாமரஸ்யம்

அந்நவதகஸிங் கொள்கைக்கும் விசிஷ்டாத்வைதிகளின் கொள்கைக்கும் பலவிஷயங்களில் வேற்றுமைநிகழத்தாலும் நம்மவர்களால் முக்கியமாக ஒரே ஒரு விஷயத்தான் காத்நிலயத்திற்கு உயிராகக் கொள்ளப்படுகிறது ஸகல சேதநாசேதநவகளுக்கும ஸர்வேஸ்வரத்துக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் சீராத்மபாவம் என்பதேயாம். இதனை உள்ள படி உணரப்பெற்றிருக்க ஸகல வேதாந்தவாக்கியங்களும் ஒருவிதோதழ்மீய்ந்தே ஸாமரஸமாக அந்வயிக்கப் பெறுமென்றும, இதுகொண்டே ஸகலவாதிகளையும் எளிதாக வென்றுமிட முடியுமென்றும் வேதாந்த தேசிகன் உறுதியாக உரைத்திருந்தார். *யத்யேதம் யதீஸாவ பௌம கந்தா வித்பாத அவித்யாத எ பாதபதஸம் ப்ரதிதந்தாம் அந்நியயுகே காலித் விச் சித்தம, தத்நாகதி ஜடிதயுனாதி விவயம் தத்தந்தகஸிதா பதா ஹ்மாவாதமாதஹ்நுகதா கல்லோல கோல ஹ்மாவேவ து (ஹ்மவாதபதஸாதத்தல்) தேசிகனுடைய தவய ஸ்லோகி. இந்த சீராத்மபாவத்திற்கு பாடப்படுத்திப் பெற்று பெயரிடப்பட்டிருக்கின்றது.

வேதாந்தவகனல் ஸம்ப ஹ்ய ஸ சிவஸ்ஸேத்தரஸ் ஸோஷ்யா பரமஸ் ஸ்வராடேவ ஹ்மாதேவதவாக்திஸி ததவாயுஸ் தத் ஸதிரயஸ் தது சேத்தரம, ஹ்மாத்மிவவாருக, பலவாக்யவகனம், *பூத்தண்டுழாய் முடியாய் புனைகவ்வறையஞ் சேஞ்சனையாய் வாயத்த வேன்றான் முகனே! என்பதும், சீராய நிவ்யைத் தயாயக் காலாய் தெநிலானாய, சீராகடர்களாய் சிவானுயயனானாய் என்பது மிவ்வாருகப் பல பாகுபதவா உடாக்குகின்றான் அஃனீஸயக் கோக்குவதற்கு சீராத்மபாவமென்கிற பரதாத்பாதத்தந்தித் தெளிவான உணர்ச்சி யொன்றே சியாத்மாவதை உயர்வாதத்த திலாஹர்கள் தன்கறி வர்கள். ஆக, சீராத்மபாவ ஜ்ஞானமேவேதாந்திகளுக்குத் தலையான தென்று தென்றது இவத வேதாந்தத் தீதவுக்கம் என்று சொல்லுக.

இவ்வண்ணமாகவே ஹ்மாயாதத் திலாஹத்திற்கும் ஒரு திறவுகோலுள்ளது. ஸர்வேஸ்வரனைப் பெறுவது சேதநனுக்குப் பேரூ?

சேதநினைப் பெறுவது ஸர்வேச்வரனுக்குப் பேறு? என்னும் விசாரணையில் 'சேதநினை' பெறுவதுதான் ஸர்வேச்வரனுக்குப் பேறு என்று நினைக்கப்படுகின்றது. இதுதான் அந்தத் தீர்வுகளாகும். எம்பெருமானுடைய கருணை ஸ்மேருதலா? நிஹேதுதலா? ப்ரபத்தி உபாயமா? அதிகாரி விசேஷணமா? இத்தயதி விசாரங்களினைத் தனிப்பட்டச் செய்ய வேண்டிய ஆவர்த்தகதையிலே, "சேதநினைப் பெறுவது ஸர்வேச்வரனுக்குத் தான் புருஷார்த்தம்" என்று திரிபாதமாகத் தேறிவட்டால் பலவத்குபா நிஹேதுதலவழிப் ப்ரபத்தியுபாயத்தி ழும் மற் றும் தன்னையே தேற்றுகும். இம்முன்று முடியுக்களிலும் ஸ்ரீலோகாசார்யாதிகளின் எரித்தாத்தம் வேறென்றும் மீதம் வேதாத்ததேசிதனுடைய எரித்தாத்தம் வேறென்றும் இக்காலத்து ஒருவசப்பினி (இரண்டொரு நூற்றுண்டாக) ப்ரதாரம் செய்யத் தலைப்பட்டனர் இஃது உண்மைக்கு மிகவும் மாறுவது. அடியேனுடைய நூல்களில் தலீனர்களைன்று பெயரிடப் பெற்றவர்களின் கொள்கையாக இவை. இவற்றை தேசிதனுடைய எரித்தாத்தமாகக் கூறுவதற்கு அன்று. அதும் ஒருவசப்பினி. இதை நாம் ஒருதலையாக நின்று உபாதிபாதத்திற்கு தேசித தீவ்யஸூக்திகளைத் கொண்டு உபபாதிக்கக்கடவோம். இந்த உபபாதனம் இஃதுச் செய்வதன்று. தமது பலநூல்களில் ஏறியுள்ளதே இது. இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் ஸாரமாகவும் ஸம்கேதபமாகவும் உணர்த்துகிறார். ஸ்ரீலோகாசார்ய எரித்தாத்தம்து என்பதில் தலீனர்களுக்கும் விஸம்வாதம்கலாமைபாயே அவ்வாசார்யருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளைப் பெரித்துக்கூட்டி நூல்விடுவ செய்ய நினைக்கின்றனோம் ஸ்ரீதேசித தீவ்யஸூக்திகளையும், அவற்றுக்கு மூலமான ஸர்வஸம்பந்தித்த பாணன்கொடியுமே காட்டி, தேசிதஸூக்திகளையும் தலீனர்களின் கொள்கைகளுக்கும் ஸந்தர்ப்பத்திற் கிடையாதென்பது சூதலிக்கப் படுகிறது.

ஸ்வகதஸ்ஸீகார பரகதஸ்ஸீகாரங்களை

தலயமென்கிற மத்தராதனத்தின் சீரம் = ஸ்ரீமத்தாராயண சாணை சரணம் ப்ரபத்யே = என்று எம்பெருமான் திருவடிகளை நாம் பற்றுவதாகவுள்ளது. இதை யடியொற்றி = புகல்வான்றகலாவடியின் உணவுக்கிழார்த்து புகுத்தேனே = என்றும் = அகிஞ்சதா அதந்யததிச் சரணய! தீவதபாதமூலம் சரணம் ப்ரபத்யே = என்றும் ஆழவார்களுமே ஆசாரியர்களும் அருளிச்செய்த உணங்குமே சில பாசரங்களையோ

கலோகங்கணியோ விதாய, எடுத்துக்காட்டவேண்டுமா? யாரும் எம் பெருமானைத் தாம் ஸ்ரீகலியாதாகப் போவது காலாகிரேமேயெழிய வேறுவிதமாகக் காண்பதில்லை; ஆகவே ஸ்ரீராமதஸஸீகார மென்ப ஹண்டேயல்லது பரததஸஸீகாரமென்று ஒன்றாய்பதாகச்சொல்லுவ தானது அஸங்கதமான வார்த்தை—என்பர் தலீன்.

இந்த விஷயத்தில் தெளிவு எப்போது பிறக்குமென்றால், நம்மைப் பெறுவது எப்போது என்றுக் கூடாது? எம்பெருமானைப் பெறுவது நமக்குப் பேரறி என்று விரித்தது முடிவுகூட்டுவோதுதான் பிறக்கும். தேசிகன் தாம் அவநித்தனி மாதிய தருக்கங்காவில் ஸேவைஸாதிகிலிற் றினக்கொளியொப்பொருளாகக் கூட்டி ருளின ஸ்தோத்ரத்திற்கு ஏனென ியினக யென்று சொல். இது மற்ற ஸ்துதிகளில்லாத கோலக்காமக் தத்வார்த்த ஸாரங்கினை வெளிப்படுத்திகொடுத்த ஹிற்றப்பட்டு தென்பது தோன்றவே சரணாகதி தீரெகயென்று காணப்பட சரத்தர் தியர் காசனாக்தர் தீரெக கட்டினாடி இந் பதினாங்காவது கலோகத்தில் ஸகல சாலத்ரதாரப் பொருளியும கைவிடக்கேற்றிக் காட்டியவத் துள்ளார்.

“கலோகந்தத்தீரோது” என்பா நயனா

எனவெனக் கப்பதாபிதோனஷாரண;

ஸாராபதிய நயபதநம் தவிரை முதத்தி

என்பபதிய தவனாற்குத்தவிரை கருனத்தி”

என்பது அந்த கலோகம். கீழே நிதியுள்ளவா தத்தில் மேலே நடந்து செல்வாக்கு உள்ளே நிதியுள்ளவென்று தெரியாதபொலே, இந்த கலோகத்தைப் பூர்த்த கலோகத்தையென்று என்ன? தேசிகனுடைய எந்த கலோகத்தையுமீ] மருமோடு பார்க்கு உள்ளுள்ள பொதுத் தெரிய விரகில்லையன்றி? நிதியை காணெ யெடுத்துக் காட்டுகிறேன். இது பதினாங்காவது கலோகம்; கீழே பாவிர்ந்தவதான கதலாந் மாகரந்த பிதாந்தக வாகிற் கலோகத்தில் மபாத்தமாவ சகுதியில் ஸுதந்த எனபா... மஹாநணத்தாத இந்த கலோகத்தினால் விவரிக் கின்றார். எம்பெருமான் தனது ஸ்ரீமது ஸௌஹார்த்த கணத்தினால் தான் சரணாகதியில் ஆபிழக்கங்கத்தை விளைவித்தருள்க் ருனென்பதை கலோகத்தின் முடிவை காட்டியருளினார். “சோபதம ஸ்ருத யஸ்ய ஸ—ஸுஹந்த” என்று ஸ்யதபதிசெய்யப்பதை ஸ்யதபதித் உணர்வர் சேபநாமஸரியான ஸ்ருதயத்தையுடையவன் எம்பெருமான் இந்த

ஸுஹ்ருதத்தவம் சேய்யுபத்தைக் கேளிர் சம்படுமான், விழுக்களை யும் வாரிப் பிடியாகப் பிடிக்கவேண்டி வந்தெழுந்த ப்ரஸங்கபரிஹா ரார்த்தமாகச் சில வியாஜங்களை ஸாமயேவ வந்தித்துக்கொள்வதை சாஸ்த்ர முகத்தினாலறிந்தோம். இதை தேசிகன் தாமதஸோபா னத்திலே தனது காட்டியிருக்கிறார் அதிலே ஆரம்பத்திலேயே எழுதி யுள்ள வாக்கியங்கள் இவை:—

“அகிணத்துலகுமுடைப அரவித்தலோசனனோத் தீனாததனையும் விடாதே அதுபவிக்க ப்ராப்தரான ஷேதாந்நத் வதாத்யஸித்யா கர்மாதி ப்ரஸாஹத்திலொபூதிக்க கனாமேவ விரகற்று அலமநுகின்ற படியைக் கண்டருளின பரகதருணி ஸ்வா ப்ரமசேஷிகரணே ந்ரானக் கைகொடுத்து இவர்களைப்பெருக்க இடம்பாத்தது அந்நாத யாத்நாச்சிக ஆறுஷங்கிக பராஸங்கிக ஸாமாய்யபக்திமூல ஸாக்ரத விசேஷங்களை வ்யாஜமாகக்கொண்டு விசேஷ கமாஷாமலாணி அக்ஷேஷ ஆபி முக்கய ஸாத்விக ஸமபாஷணாதிகளை யுந்நாங்கி” இதயாதிகள். இவை கிடக்க, ப்ரக்ருதச்சலோகத்தில் ஸ்லோகநவ கல்பதம் அபதேசம் அவேஷமாண: * என்றதை ஆழ்ந்து நோக்கவேண்டாம்; மேலெழு நோக்கினாலுமே போதும. பதத்தினமேல் பொருள் என்னவென்றால்,

ஸ்லோகநவ - தானாகவே, கல்பதம் - கல்பித்துக்கொண்ட, அபதேசம்—வ்யாஜவிசேஷத்தை, அவேஷமாண:—கமாஷித்தவனாய்.

இப்படி யெல்லாம் தேசிகன் சொல்லிவைத்ததானது உண்மையில் ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில்—

“என்னாநாத் சொங்ஸய எவதே னாத் சொங்ஸயி என்னடி யானே நோக்கினாய் உபங்கள் வ்யாஜபதி தீ, ப்ரகதருணி ஸ்வா ப்ரமசேஷிகரணே ந்ரானக் கைகொடுத்து இவர்களைப்பெருக்க இடம்பாத்தது அந்நாத யாத்நாச்சிக ஆறுஷங்கிக பராஸங்கிக ஸாமாய்யபக்திமூல ஸாக்ரத விசேஷங்களை உகந்தித்துக்கொண்டு தாமதஸோபா னத்தினாலுமே பத்தாக்கி நடத்தித்துக்கொள்ளுமே” என்றும்

என்கிற ஸ்ரீஸங்கத் தனங்களை எந்தத சித்திரப் பண்ணிப் ப்யாபதல் லுயறவேண்டா மனமேடுபெத்துக்காட்டிய ஸ்ரீவசனபூஷண ஸ்ரீஸங்கதி களில் காணும் பொருள் ஸ்லோகநவ கல்பதம் ப்ரகதஸேஷமாண: *

கீழே யெடுத்தற்குரிய சான்றிதீர்ச்சலோகமும் இந்த பாஷ்யஸூக்திடைமே ஜீவாதவாகக கொண்டு மறுபடியும் அதை தீர்நெடுநீர்ச்சலோகமே - என்னுடையதென்று நதாம த்வாளே - என்கிற கலோகநீருக்க 'நீ' - யுடையதென்று சொல்லி முரணாகச் சிலர் காட்டியவகூடா - வேறு சில விஷயங்களில் முரண்பாடு காணக்கூடுமென்று கொள்காது இவ்வாறுதத்தில் அது ஸர்வாதீதா - அபரஸக்தா - உடைய தாழ்நாடிகள் நாம் தெளிய லோதித் தெளியாத மனத்திலுங்கள் அதை உடையதென்று சொல்லி யுள்ள ஸ்வாமி இத்தலைய உஷமதாயதயங்கேடு பூக்கியமாக தெஞ்சிற் கொணாது. உவாதிக்கொண்டு உவாதிக்கவன் காணி லென்று. ஆவற்ற எண்ணியெழும்பா - உவா முகவிய பரித்தது. தானொண்ணு முற்றப் பருகினான் - என்கிற தீநலவயபாழ - அசரமனஞே நமது ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்க்கு ஜீவாதவாககிந்தது

திருவாய்மொழி காட்டுவதற்க்கடனும் பகலத் பரீட்சையகார
ஸூத்திரையையும அலுவலர் தமக்காட்சி நட்டபாங்கு கொண்டு கீதுச்சேர
கத்தையும் திருவாய்மொழி கட்டித்தொடர் முன்னிறுத்தார் சொன்ன
படியிலே பாடியதாகி 'சுபதர - ஸ்ரீமத்கலிங்கம் வர்த்தமந் யாவதா
யுஷம் ப்ரஹ்மஸோகா' து... தியு... த... பு... வ... த... த...
பு... வ... த... த... த... த... த... த... த... த... த... த... த...
பகலதா ஸ்வயமே... த... த... த... த... த... த... த... த... த... த...
கொளந்தேயர் புதிர்... த... த... த... த... த... த... த... த... த... த...
மெடுத்திக் காட்டிய... த... த... த... த... த... த... த... த... த... த...
யிருக்கிறது? ஆனாலும் இந்த... த... த... த... த... த... த... த... த... த... த...
ஸர்வாத... த... த... த... த... த... த... த... த... த... த...
காட்டியருள... த... த... த... த... த... த... த... த... த... த...
விட்டால் வேறு... த... த... த... த... த... த... த... த... த... த...
பற்றி... த... த... த... த... த... த... த... த... த... த...
கதாசித்... த... த... த... த... த... த... த... த... த... த...
செய்தாராயிற்று.

[illegible]

யிருக்கலாம், ஏன் அப்படி எழுந்தவீரம்? என்று விவேக குசலர்கள் விமரிசிக்கவேண்டும். 'செய்யுத நடுநிலையில் வைத்து விமரிசித்தால் என்ன தெறுமோ, அதை வளக்கிக் காட்டுகிறேன். 'எம்பெருமான் விஷயத்தில் சேதநனுடைய பசி அதிகமா? சேதநன் விஷயத்தில் எம்பெருமானுடைய பசி அதிகமா?' என்று ஒரு கேள்வி 'எம்பெருமானை யதுபலிப்பதால் சேதநனுக்கு ஆனந்தம் அதிகமா' சேதநனை யதுபலிப்பதால் எம்பெருமானுக்கு ஆனந்தம் அதிகமா?' என்று மற்றொரு கேள்வி. இக் கேள்விகளிரண்டிலும் பரியாயம். ஒன்றுபோலிருக்கிறதே வென்று சொல்லவல்லாம்; அந்த நிக்ந்திரம் வெவ்வேறு கேள்விகளாகவே கொண்டு விடையறுப்பது நடை.

ஸ்ரீவைகுண்டம்மடத்தில் உதவி அய்யர் பதவதம் கதாமாம் பகவந்த தீபபாத விமரிசித்திருக்கிற 'டிப்ய ஆததிமிகருக் கதறுகிறவன் சேதநனுடைய மேல் தூயனுடைய சிதான் அதிகம் என்று; பசி தீர்த்த வறுமையுக்கு ஆனந்தம் உடையவனுடைய மேல் தூயனுடைய ஆனந்தமே அதிகமாய் நிற்குகின்றன. உடையவனுடைய ஆனந்தம் பவதிஎன்று உபநிஷத்து ஒத்த நிக்ந்திரம் அதை உபநிஷ மபகமகவும காட்டக் கூடும். தூயனுடைய சாத தூயி உபநிஷத்தேனா, முக்தன் அங்குச் சென்று ஏதா ஸாமக அமைனனுவதாக அந்த உ.நிஷத்தே ஒதிற்று. 'ஏதத் ஸாமக அமைனா'ஸத்திரம் அந்த ஸாமக எது வென்பதையும் தெரிந்துகொண்டிருக்கின்றம்; அதை தூய நிக்ந்திரமே நாம் ஒதுகிறோம். உ.நிஷத்தின் அமைனன் அமைனன் என்று முத்திர முன்னம் ஒதுவது. பாயு உ.நிஷத்தின் அமைனன் அமைனன் என்று ஒதுவது. உ.நிஷத்தின் அமைனன் அமைனன் அமைனன் என்று முடிவாக ஒதுவது. ஆக தூய நிக்ந்திரம் வாக்யங்கனிஷ்டையவும் பொருளையுணர்ந்தால் பலகலக்கங்கள் தீர்த்ததாகும். உ.நிஷத்தின் சாரியஸபரஜாதம் அமைனன் உ.நிஷத்தின் அமைனன் அமைனன் என்ற சேதநன் தூயநிக்ந்திரம் ததவதையுணர்ந்தும் உணர்ந்ததும் அந்நிக்ந்திரம் ஸபரஜாதம் காட்டுகிறது.

உ.நிஷத்தின் அமைனன் அமைனன் அமைனன் என்று ஒரு தடவைக்கு முன்று தடவையாக ஒதுவதனால் என்ன முன்னமபரித்து விடாயத் திருக்கிற எம்பெருமானுடைய பசியைத் தீர்க்க அவனுக்கு நான் அன்னமாகிறேனென்றதாய் நான். எம்பெருமானுக்கு மட்டுமன்றே விடாய்; சேதநனுடைய தூயநிக்ந்திரம் ஸபரஜாதம்; அவனுடைய விடாயை

முன்னம் தீர்த்தபிறகு தன்விடாயும் தீர்ப்பெருமையை அஹமந்தாத
அஹமந்தாத அஹமந்தாத எந்தோ அறுபத்தாறு முனர்த்துத்தது.
இப்படினே இரண்டு வாக்கியங்களினால் உபாசகமாய் அத்தத்ததை
அஹமந்தம் அந்தமந்தம் துதாரீ * சந்திர அர்த்தம் வாக்மியம்
தன்ரு விவரிக்கின்றது. இதன்பொருளாவது—தான் முத்திறமுன்னம்
எம்பெருமானுக்கு அன்னமாகியேற்கும், உபாசகமாய் மகத்திற
அவனை நானாது பணிந்து மகத்திறம் உபாசகம் மகத்திறகிய
தன்னை உபாசகத்து எம்பெருமானுக்கு உபாசகம் மகத்திறம்
திறமையில் அத்த மகத்திறமாய் உபாசகம் மகத்திறம். தவன்
அசேதனமல்லாமல் சேதமானும் நானாது உபாசகம் உபாசகம் உபாசகம்
உபாசகமாய் தன்னுடைய ஆனந்தமாய் உபாசகம் மகத்திறம்
அசித்திற்காட்டில் ஒருபாதி உபாசகம் மகத்திறம் தன்னுடைய
எம்பெருமானின் ஆனந்தத்தைக் கண்டு 'தமமால் எம்பெருமானுக்கு
இப்படி பொரு ஆனந்தமுண்டாயினாலே' என்று அறுபத்தத்தது அதனால்
தான் ஆனந்தத்தை அவர் உபாசகம் மகத்திறம் அஹமந்தமந்தம்
மகத்திறம் * என்கிற சமவாக்மியத்தின் உபாசகம்.

ஆதமாவது சைதன்யாதீனமான பேர்த்தந்தம் இந்ந்தாலும்,
அது பாரதத்திய தானமாய் போக்பனாதையையும் ஸவரு வணமையாகத்
திறமத்திரத்தினால் கண்ட நிந்தவனுடைய போக்த்தவமாய் தன்னு
டைய ரஸத்துக்கு உபாசகம் மகத்திறம் சேதந்நுடைய ரஸத்துக்கே
உபாசகத்துக்கு உபாசகம் மகத்திறம் மகத்திறம் பணிகைக் கேட்
டிருக்கிறது. உபாசகம் மகத்திறம் வளவாய் கண்டேனை * என்கிற
குலசேகரப்பெருமாள் பாரதத்தில் உபாசகம் மகத்திறம் உபாசகம்
அசேதந்நுத்தியை முன்னம் அஹமந்தம், உபாசகம் * உபாசகம்
உபாசகம் எனறு சேதந்நுத்தியை அஹமந்தம் மகத்திறம் இத்
தலையை விதியாகக் கொண்ட உபாசகம் மகத்திறம் உபாசகம்
கண்டு உபாசகம் மகத்திறம் உபாசகம் மகத்திறம் ஆனந்தத்தவத்
திறகு—என்று தம் ஆசையினால் உபாசகம் மகத்திறம்.

— பரதத்தியின் உபாயதவ ஸீகாரம் —

சாஸ்தரஜ்ஞாதன் சில விஷயங்களை தமீகமாய் தமீகம்
என்பர்கள், அத்தமீகத்தில் பரதத்தியின் அபாயதவமும் தமீகமாய்

மென்பதில் ஐயமுண்டோ? ஸ்வரூபதேஸ் ஸ்வரூபேவ ஸாதததயா ஜோஷ்யமாணா ச்ருதௌ தூத்யாதிகஸ்த் அபிபிரதம். "என்பெருமானை அடிபணிகின்றவர்களாகச் சொல்லுபவர்கள் உண்மையில் தாமத அடிபணிகின்றவர்களல்ல; ச்ருத்யோகத்தில், புழுகுந்ததது எழுத்தரமாப்போலே யத்திரா" என்கிற நான்கு ஸரிக்தியைப் பெரியவாச்சாள் சிள்ளையின் வியாக்கியானங்களிலேகூட தேசிகன் அதைச் சிலோகபத்தமாக்கின்றார்; சௌண்டியநிகராத் உபநிபாதிந் பாதிநா என்பது; தூதததநாநி குணஞ்ஞாயமென்பது தூத கணத்திலே தேறுகிற பரிமாணம் அவனுடைய ஸதந்த மபாயநாகக் கொள்ளலாகதென்று நிபந்திந்யவர்க்குச்சொல். தியாஸ்திலகத்தில் உதவியேகஸ்மிந்தாநி விஜ்ஞாதோ டிக்தவத் ஸாதததவம் ஸரூபே ஸ்வதத்தாஃ என்பது எம்பெருமானைக்கூட உபாயமென்ன ஸரூபாத தத்ய முக்தகல் தளான மஹான்கள் திறத்திலே எனக்கு பாவணபாதசயமுள்ளதாகக் கூறியிருக்கிறார்.

கீதா பாய்யத்தில் (5-14) "அத்யசேதாஸ் ஸததம யோ மாம் ஸமாதி தத்பசா, தஸ்யாஹம் ஸ்வரூபாத் தத்யயுக்தஸ்ய யோகிநா" என்றன்த் து ததவ்யோகம் அஸஹம்" அஹமேவ தம் வநுணே; மத்யாபத்யதுதண—உபாஸஸ்யபகா ததவ்யோதிநிஸநம் அத்புத்த உபாயததாதித ரச அஹமேவ ததாநி தூயர்த்தா ஸாமே வைஷ வ்ருணுதே தேந வ்யா உத்யுதி சூயதே." என்றுள்ள ஸ்ரீதத்தில் தாத்பாய சந்திரிகையில் "உக்தஸ்ய அதிவாதமாத்ரதவசக்கா வ்யுதாஸாய ச்ருதி, ஸதாம ஆஹ வ்யோ மேதி, எஹோததிவைத் திருக்கூர். 'உக்தஸ்ய ச்ருதிஸுதநாம் ஆஹ' என்றே "ச்ருத்யநு க்ருதர்த்யா அத் தூத ரசயம்" என்கிற அதிவாத வைக்க வாய்யுதக வலவ்நகஸிவ வாகப். 2-ரீய உக்த தததிவை துங்கே விட்டு 'அதிவாத மாதாமவ சங்காஸ்யுதாஸாய ச்ருதிஸுதரமாஹ' என்று அதிவாதிகையில் துந்யதை மற்று நோக்கவேண்டி.

ப்ரபக்தி பகன்ன கவணுமென்கிற புத்தி தமக்கேயுண்டானதா? எம்பெருமான் கந்தருள்வதா? என்னை தாம் டிக்கியமாக ஆராய வேண்டும் வமக்கேயுண்டானதென்று ததவந்ரயான அதை மபாய மெனனத் கட்டிக்லை உபாயமென்றே சொல்லியாகவேண்டும். உவரத! தவ கஷு ப்ரஸாதாத்ருதே சரணமிதி வசோபி மே நோதியாத்

என்று ஆழ்வான நளிக் செய்ததை யடியொற்றி தேசிக்ளும் *ஸ்வாமி ஸ்வசேஷம் ஸ்வவரம ஸ்வபரத்வேத நிப்பரம, ஸ்வதத்த ஸ்வதியா ஸ்வார்த்தம் ஸ்வஸ்மந் த்யஸ்யதி மம ஸ்வயம்* என்று த்யாஸ்தச கத்தில் சொன்னார். இதில் ஸ்வசப்தத்தை எத்தனை தடவை ப்ரயோகித்திருக்கிறாரோ என்று எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். இதில் பூர்வார்த்த மிருக்கட்டும். உத்தார்த்தத்தை உற்று நோக்கவேண்டும். "ஸ்வதத் த்யா தியா" என்னவோ? என்தாக "ஸ்வதத்த ஸ்வதியா" என்று சொல்லியிருப்பதை சோக்ஷவாசில்லையே. *மருவித்தொழும மனமே தத்தாய* என்றார் ஆதலால். முன்னங்கொடுத்த மனம் தொழுமனமன் நிக்கே அடியால் பார்க்கத்தக்கபடியால் அதைத் தவிர்த்து, தொழுமைக் காகவாதியதொருவரை கத்தருவினார். *மீட்டெருமாள் அவ்வருளிச் செயலை யடியொற்றி தேசிக் பிரசிட்லாக, இந்தச் சபடநிபாதார்க்கு என் சொல்லுவது? மனம் கொடு செய் ப்ரவார்த்தை

த்யாய எடுத்தா ப்ரஸித்தில் *இயம் கேவல எக்ஷீசோபாயத்வ பரத்யயாக் ததா* என்றதையும், உடனே *ஸ்வடிருத்கவதியம ருந்தே* என்றதையும் *கி உபதஸ ஸ்லாகா* என்றதையும் தனித்தனியே ஆழித்து பார்க்கவேண்டாவா? பரததி யென்கிற வஸ்து தேறுமபோதே தன்னிடத்தில் உபாயத்தலத்தை அறுவளவும் ஸஹியாமலே தேறுவத னால் *எவ்வேறுதலதீதா* கத்தே* என்று வெட்டொன்று துண்டிதண்டாகச் சொல்லியுள்ளதன்றோ?

சாஸ்த்ரங்களில் ஒன்று விதிக்கப்படுமானால் அது ஸாதனமாக இருந்தே தீரொன்றும், ஸாதனமாகாட்டாததை சாஸ்த்ரம் விதியா தென்றும், விதிவிலகி யானதற்கு ஸாதனத்தவம் அநிவார்யமென்றும், சமசுலோகத்தில் *மாமேகம சாணர் வரஜு* என்று விதிக்கப்பட்டிருக் கின்றபாத்திக்கு *பாடி உபாயத்தவம் தூல்லாமற் போகமென்றும் சிலர் சங்கடப்படுண்டு; இந்த சங்கதையை தியாஸ்திலத்தில் தேசிகனே வேரற அறிந்து பொருட்டிருக்கிறார்; எவ்வளவுயென்னால், *வேறுதர் வைதே விமாசே ப்ரஸுதவத் தூதிக் கிந்து அநுஷ்டாநகாலே வேதயஸ் த்வத்ரு* போதோ விவக இயவஸ்தா யதா ருத்யாநபேசுஷா* என்று வையிலவரு நெல்லிக்கனியாகக் காட்டியிருக்கிறார் தத்துவத்தை. இதன் கருத்து யாதெனில்; பரததியானது விதிக்கப்பட்டிருப்பதனால் பக்திபோலே இயுவும் உபாயமென்று சொல்லக்கூடியதாயிருந்தாலும் இங்கு

அங்ஙனே கொள்வதற்கிடமிக்கிலா ஒவ்வொரு விதையிலும் எம்பெரு
மானுக்கு ஒவ்வொரு குறும் அறிவு உடையவதாயுக்கிற கணக்கிலே இந்த
பிராத்திஸித்தவாசில் இதராதேயாக உபாயதவம் [அதாவது, 19-ம்
தொன்றை எதிர்பாராத உபாயதவம்] தேத்யாகாரமாக இருக்கவாயலே
என்னக. இப்படி தேசிகன் வெட்ட வெளிச்சமாகச் சொல்லியிருக்க,
இன்னமும் இதில் விவரிக்க விஷயமேயில்லை. ..

ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியின் மோகபரததவ விசாரம்

ஆனவந்த-ர் அனந்தசெய்த சதுச்சிலோகியில் ஸுன்னவது
கலோகத்தில் கச்சேயோ ந ஸ்ரீயாஸித்த லோசனமகாகாதத பரஸாதத்
ருதே ஸம்ஸருத்யகார வைஷணவாதவஸு த்ருணை ஸம்பாஸ்யதே
கர்ஷிசித் உ என்பது உத்தரவித்தம். மோகபரததவமான கல்ஸப்
பேறுகளும் பிராடிக்யின் அநுக்ரஹத்தாலவது ஸம்பஸித்தமாட்டா
தென்பது இதன் பொருள். இவ்வுடத்தில் ஒரு சுவை உண்டாகும்.
(அதாவது) அபார காருண்ய வாத்பல்யாதி வகல ஸத்தருண தீதிரான
எம்பெருமான் தமது இடக்கரைக்கொத்து துன் லக்காயள்கவல்லவாறு
விருக்க அவனுடைய அனுகூலத்தனாலாகாதது ஒன்றுண்டோ?
பிராடிக்யின் அநுக்ரஹம் எதற்காக? என்று; இவ்ரு இந்த சுவைகையை
ஸ்ரீமையத்தரு தோன்றலித்து அந்தச்சுவைத்தின் பாஷ்யத்திலும்
வேறிடக்கனிலும் பரிஹ ர முண கதியருக்கிரி. "நந் மோகபரதத்
வம் பகவத ப்ஷயதி ஸாவதர ஸ்வாநிதம்" என்று தொடங்கி சுவைகையை
உத்தேசிக்கித்து 'மைவம்' என்று தொடங்கி தற்பரிஹரம் பண்ணியிருப்ப
பகவத கண்ணவோற்றம். ப்ரகருத சிலோகஸஸ்யத்தின் முடிவில் திஷ
கர்ஷம் செயதி ராயது என்னவென்றால், "மோகபரதே பகவதி
ஸ்ரூஷகாலிணை கடகதயா ஏஷா திஷ்டதீதி ஸர்வஸமமதம்" என்பது
முதல்வாக்கியம். இதன் கொள்கையது மோகபரதபவன் எம்பெரு
மானே! பிராடிக்யாவென்னிட, ஸ்ரூஷகாரமுதைய விருக்கிரு
னென்பது வாயுத்தொத்தது—என்பதாம்

(அந்த சதுச்சிலோகியில்தானே) இரண்டாவது கலோகத்தில்
மோக பரதாத ட், ஸ்வாலோ விக்கலாதிருக்கவுடய பாஸங்கிக
மாகக் கொண்ட ஸாரத்தல தேசிகனை காரிகை பொன்று இட்டிருக்க
கிரி. (அதாவது) உபாயதகார த்ருணவாதே த்ருண க்ருதப தவயம்
தீரிய, திக்ரஹாத ஸாரணை கால வத்தருணவாத த்ருணம் என்பது

யஜ்ஞஸ்ததற்கு கதித்யமஜ்ஞாத திக்ரஹயாஸி பிராட்டியைப் புரஸ் கரிக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது—என்பதையே தேசிகனைப்போல் ஒவ்வோராசார்யரும் அருளிச்செய்து வைத்துள்ளார். எங்களாழ்வா னுடைய ஸ்ரீஸ க்திக்கு முன்னே பட்டநுடைய ஸ்ரீகுணரத்தகோச ஸ்ரீஸக்தியையும் உத ஹரித்திருக்கிறார். 'ஆஹம் ச ச பிகேவ த்வத்பவேபாந் இத்யாஸ்ய உபாநா தத ிநா உதி' என்று. இவ் வளவோடும திர்நிலர்; உடனே "வவத் அநப்யுபகமே தாம் புரஸ் கிருத்ய பகவத ிகமதம ி தநாதந்தீராகதம் தஸஸ்தம் ஸ்யாத்" என்று மெழுகியிருக்கிறார். இதனை பொருள்—கண்டதானான் எம்பெருமா னுடைய சீற்றத்தையாற்றுக! சூப் பிராட்டியைப் புரஷ்காரமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று இவசயபாபதாழ்வர ஆயதாப்து சாஸ்த்ரங் களில் பிராட்டியைப் புரஸ்கரித்த பரமேஸ்வரோ. ஆசரய்க்க வேண்டு மென்று கூறியிருப்பது பொருத்த பரமேஸ்வர—என்கை. இஃதொன்று போதும் பிராட்டி வஷபததில் தேசிக எரிந்தாந்ததையுணர்.

இகே இ த்திந்காஸ (கீழே சொன்ன) உ அஸ்தி காமாஹு பலதே பதயெள க்ருத்பதவயம் சிவஃ திக்ரஹாத வாரணம் காலே ஸந்துஷண மங்க, ஹே உவ வுப காரிகைய தேசிகனிட்டிருக்கிறார். இந்த காரிகையானது பரக்ருதவஷபததல் தோஸ்ரம ஸகலஸத்தே ஹங்கனையும் வேறுக்கவல்லது. பிராட்டியை இத்தகைய இரண்டு க்ருதயங்களைத் திருவுள்ளம்ற்றியே ஆவந்தார் உத்தேசபா ந ஹயா ஸிந்த லோசத.....* இத்யாதியை அருளிச்செய்தாரென்று சதுச்சலோகி பாஷபதத்தில் நிகமனம செய்திருக்கிறார் தேசிகன்.

மீண்டும் ஸாரமாகச் சொல்லுகிறேன்—அவ்விடத்து ராஷ் யத்தில் "நம மோஷபரதமவம் பகவத வவேதி ஸர்வாத்ர ஸ்தாபதம்" என்று தேசிகன் உத்கோஷித்த ஆசவாகையைப் பரிஹரிக்குமிடத்து "மோஷபரதே பகவதி முமுஷ்சிஹுய கடகதயா ஏஷா திஷ்ட தீதி ஸர்வ ஸம்பதம்" என்கலசூதியி ருப்பது பரமம். இஃதொன்றே போதுமே. இதற்கு அடுத்த வாகக்யமாய், "பரீ தி ஹுபவ பதாத்ர ஸங்கல்பஸ் து பகவதஃ ஸவஸ்யைவ வா ஸாதகஸ்ய வா இநி பதாரமாணம் பவது" என்கதாம் பரமணஸாகரபரயகத, என தேசிகன் பரமாண பரிசீலநபூர்வகாரிகையும ஆசரயோ உத்காருஸ ரமகவுய ஸித்தாந்தப் பொருள் விவரியாதே "யதாபரமணம பவது" என்றது ஏன்? என்கிற

விசாரம் வேண்டா; உன்ன வாடிப்பதை விமரிசிக்க. பலனளிப்பவன் பலபிரதான ஸங்கல் 10 செப்யமென்னடியவன்; எவன் பலனளிப்பவனோ அவன் ஸங்கல் 200 நதாவாவா பாக் முதலான மோஷபுரதானத்தில் ஸங்கல்பக்ருத்யாதிக்காரியைத் தெரிவித்திதற தேசிகள் "ஸங்கல்பா பகவதா ஸ்வஸ்ஸபவவா? பத்தயா அக்ஷா?" என்று வாகல்ப சீர்த்ததை அவத்திடாதது முக்கியமாகக் குறகம் உள்ளத்தக்கது.

[illegible][illegible]

ஞாயிற் அன்னவராகவே அருதப் உபபலித்தாத்தனாயினவன்
மற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ தேவாலயங்களும்-ஸத்ஸம்பந்தாயவிஜயமும்

— ஸ்ரீமத் வரவாமுனிஸம்பந்தாயத்தின் தன்னேற்றம் —

தீவ்ய தேசங்களான விஷ்ணுவாலயங்களெல்லாம் அநாதிகாலமாக ஸ்ரீவரவாமுனிஸம்பந்தாயமாகவே விளங்குகின்றனவென்பதில் யார்க்கும் விவாதமிராது. சோழநாட்டில் ஈழந்து நான்கு அல்லது ஐந்தாறு நடுநாட்டில் ஒன்று, தொண்டை நாட்டில் இரண்டு மூன்று, ஆக பத்தெட்டு ஸ்தலங்கள் தனி மத ஸ்தலங்களெல்லாம் தென்கரையாகவே விளங்கி வருகின்றன. ~~முககரீ~~ மக்ககராயம சில தீவ்ய தேசங்கள் ஸமீபகாலத்தில் வாகையாக்கப்பட்டன வென்பதிலும் யார்க்கும் ஸந்தேஹமிராது. சோழநாட்டில் கண்டிமூரையும் தண்டை மாமணிக் கோயிலையும் தென்கரையாக ஸேவித்தவர்கள் நாளைக்கும் பல்லாயிரவர் உள். அடியேனும் ம.உ.கால் ஸேவித்தவன். இவை வடகரையாக மாறினது அற்புது வருஷங்களுக்கு மேல் இராது. திருக்குடத்தை திருவயித்தீர்புரம் திருவெவ்வாறு முதலிய திருப்பதிகள் மாறுபட்டு 50, 55 ஆண்டுகட்கு மேலே ஆய்விட்டதென்று வாகையார்களே சொல்லுகிறார்கள். எப்படியானாலும் கி. பி. பத்தொன்பதாவது நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில்தான் ஆய்வி தேவாலயங்களில் திருமண்களாய் மாறுபட ஆரம்பிக்கப்பட்டது அனைக ஆதாரங்களால் ஊர்ஜிதமான விஷயம்.

நமது ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸம்பந்தாயத்தில் ஆழ்வார்களும் ஆசாரிகளும் முக்கியமானவர்கள் இவ்வாழ்வாசாரிகளின் அவதாரஸ்தலங்களில் ஒன்று தப்பாமல் எல்லாம் தென்கரையினங்களாகவே நாளைக்கும் விளங்கிவருகின்றன. அந்த அடையையும் கீழே சுருக்கமாகக் காட்டுகிறேன்:—

(ஆழ்வார்கள்)

1. பெய்கையாழ்வார்
2. பூத்தாழ்வார்
3. பெயாழ்வார்
4. திருமொழியாழ்வார்

(ஆதாரஸ்தலங்கள்)

- ஸ்ரீகிருஷ்ணதேவராயன்
திருக்கடவூர் என்னி
மயிலைப் பேரூர் என்னி
திருமழைப் பேரூர் என்னி

5. நம்மாழ்வார்	திருக்குருகர் ஸன்னிதி
6. மதுரகவிகள்	திருக்கோளூர் ஸன்னிதி
7. குலசேகரபாழ்வார்	(அவதாரஸ்தலம் ஓது கலையார்க்கும் அதீனமாக இல்லை)
8. பெரியாழ்வார்	ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர் ஸன்னிதி
9. தொண்டரடிப் போடியாழ்வார்	திருமண்டங்குடி ஸன்னிதி
10. திருப்பாணாழ்வார்	உறையூர் நாய்ரியார் ஸன்னிதி
11. திருமங்கையாழ்வார்	திருவாளி திருநகரி ஸன்னிதி

ஆக ஆழ்வார்களின் அவதார ஸ்தலங்கள் உடவும் தென்கலை ஸ்தலங்களாக விளங்கிவருவதோடு இவற்றில் வேறு கலையின் ஸம்பந்தம் விவாதவிஷயமாகக்கூட இல்லை என்பது அனைவருமறிந்ததே.

இனி ஆசாரியர்களின் அவதார ஸ்தலங்களைப்பற்றித் தெரிவிக்கிறேன். சில ஆசாரியர்களின் அவதார ஸ்தலங்கள் அப்ரஸித்தங்களும் விசேஷ வைபவமில்லாதவைகளுமாதலால் அவை விடப்படுகின்றன. ஆனால் அவை வேறுகலையாருடைய அதீனமல்லவேயல்ல என்பது மாத்திரம் ஞாபகத்திலிருக்கவேண்டும்.

1. ஸ்ரீமந்தாதழுவிகள்	காட்டுமன்னூர் ஸன்னிதி
2. ஆளவந்தார்	ஷெ
3. திருக்கச்சிநம்பிகள்	புலிகுந்தவல்லி
4. எம்பெருமானார் (உடையவர்)	ஸ்ரீபெருப்புதூர் ஸன்னிதி
5. எம்பார்	மழலைமங்கலம் ஸன்னிதி
6. ஆழ்வான்	கடம்ஸன்னிதி
7. முதலியாண்டான்	பச்சைப் பெருமாள்கோவில்
8. பட்டர்	திருவரங்கம் பேரியகோவில்
9. நஞ்சியர்	திருநாராயணபுரம்
10. பிள்ளைகோகாசனியர்	திருவரங்கம் பேரியகோவில்
11. திருவாய்மொழிப்பிள்ளை	குந்தீநகரம் ஸன்னிதி
12. மணவாளமாழுவிகள்	ஆழ்வாதிருநகரி

இவ்வாசாரியர்கள் தவிர மற்ற ஆசாரியர்களுக்கு அவரவர்களின் அவதார ஸ்தலங்களில் ஸன்னிதி வைபவங்கள் இருப்பதாகத் தெரியாமைபாலே அவற்றைப்பற்றி இங்கு ப்ரஸ்தாவிக்கவில்லை.

ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகர் ஸன்னிதி விஷயமாகத் தெரிவிக்கவேண்டிய வற்றை மேலே தெரிவிக்கின்றேன்.

எம்பெருமானார் தோய்தி ஆசாரிய பரிப்பரையானது இரண்டு வாய்பாகப் பிசியலுற்றது ஆழ்வாவி, முதலியாண்டான எம்பார், பட்டர்—என்று நாம் இயக்குத் தெரிவித்த ஆசாரியர்கள் ஒருவகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். மற்றொரு வகுப்பைச் சேர்ந்த ஆசாரியர்களுக்கு அவதாரஸ்தலங்களில் அரிச்சா வச்சைச் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. இதர ஸன்னிதிகளிலும் அவ்வாசாரியர்களுக்குப் பரிதிஷ்ட அதிகன் இரூபமாகத் தெரியவில்லை. ஆகவே அவர்களைப்பற்றி இங்கு எழுத வேண்டியதொன்றுமில்லை என்பது நினைக்கிறேன்.

ஆசாரியவகுப்பில் முக்கியமாகவொன்று தெரிவிக்க வேண்டியது முண்டு; அவர்களின் அவதாரஸ்தலங்களெல்லாம் தென்கரைஸ்தலங்களாகவே நான்குமே என்னங்குறித்தனவென்பது மாத்திரமேயன்றிக் கே, அவர்களின் ஸத்ததியில் தோன்றினவர்கள் என்கற காரணத்தினால் தத்தாந்தியர்கள் பலர்க்கு ஸ்ரீரங்கம் முதலான ஸுபாஸித்த தீவ்யதேசங்களில் விசேஷ மரியாதைகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அந்த மரியாதைகளைத் தொன்று தொட்டு அழைப்பந்து வருகின்ற ஆசாரியபுருஷர்கள் பலரும் நான்குமே தென்கரையாகவே வளங்கி வருகிறார்களென்பது பரித்யாகம். ஸ்ரீரங்கத்திலே இன்று தேற்று ஒருவரால் ஏற்படுத்த முடியாதபடிக்கும் பிரபலஜாய தீவ்யதேசம் கிட்டத்தாய் அபிமானத்தால் என்று தேசமெல்லாம் கொண்டாடும்படிக்கும் எம்பெருமானாரருடைய தீவ்யாஜ்யாஸித்தம் உளங்கிவருகின்ற ஆசாரியபுருஷ மரியாதைகள் நாம் எடுத்துக்காட்ட வேண்டாதே பரித்யாகிக்கின்ற வலகத்திற்கு இங்கு விரிவு வேணுமோ?

ஸ்ரீதேசனை பற்றியும் சிறிது தெரிவிக்கிறேன். ஸன்னிதிகளின் கைங்கர்ய நிவாஹத்திற்கென்றே ஆங்காவகுப்பாதிகளாக என்னங்கி வருகின்ற பதிகள் பலரும் தென்கரையார்கள். வானாமலை ஜீயர், திருக்குறுக்குடி ஜீயர், ஸ்ரீரங்கநாராயண ஜீயர், எம்பெருமானார் ஜீயர், திருமலை ஜீயர், அழகியணவான ஜீயர், திருமாளிருந்சோலை ஜீயர், பதிட்டா ஜீயர் என்றெல்லாம் வழங்குவரும் பதவர்களெல்லாரும் தீவ்யதேச யோகமுடைய பரிபாலனத்திற்காகவே நியமனம்பெற்றவர்கள். இவ்விடி இதரகாலங்களில் ஸத்தி பரிபாலனத்திற்கென்று ஒரு பதியும்

நியமிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை யென்பது ப்ரத்யக்ஷம். அன்னவர்கள் வாழ்விடமெல்லாம் ஆற்றங்கரையோரமாகவேயிருக்குமாதலால் ஆச்ரம தர்ம பரிபாலனரீத்தமாக அவர்கள் ஸந்தியஸித்து இரு முப்பொழுதேத் தும் பரமைகாந்திகளாக விளங்கிவருவது ஒருவிதமான பெருமையாகும். ப்ரக்ருதத்தில் திவ்யதேச பரிபாலனமே விஷயமாதலால் இந்தப் பெருமையை யடைந்த ஜீபர்கள் தென்கலையார்களே. *பதியே பரஸித் தொழும் தொண்டர்தடக்குக் கதியே* என்றும், *கண்டிபூரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர்மல்கையென்று மண்டி னுருய்யலல்லால் மற்றையார்க்கு உய்யலாமே?* என்றும், *உன்கடைத்தலை யிருந்துவாழும் சோம்பரை யுகத்தினாலும் சூழ்புனலாகத்தானே* என்றும் ஆழ்வார்கள் பேசின பெருமையையும், *செங்கல் பொடிக்க கூறை வெண்பல் தவத்தவர் தங்கள் திருக்கோயில் சங்கடுவார் கோகின்றார்* என்று ஆண்டாளுடைய மங்களாசாஸனத்தையும் மற்றவர்கள் ஆவர்களேயென்று தெரிவித்துக்கொண்டது மேலே குறித்த ஆண்டாள் பாசரத்திற் குள்ள நிர்வாணங்களில் ஆதுஷமொன்று.

கோயில், ஸ்ரீவிநாயகபீடத்தார், ஆழ்வார்திருநகரி, திருக்குறுங்குடி முதலிய திவ்யதேசங்களில் ஸ்ரீரந்தாதமுநிகள் காலமதொடங்கி அரைபெரன்று நியமிக்கப்பட்டுள்ளாருடைய திருவம்சஸ்தர்களும் தென்கலையே.

ஸ்ரீமத் வேதாந்ததேசிகனுடைய திருவவதார ஸ்தலத்தைப் பற்றிக் தெரிவிப்போம். ஸ்ரீரங்கத்தில் நாச்சியார் ஸந்திதியெதிரில் விளங்காநின்ற ஸ்ரீதேசிகள் ஸந்திதி நாளைக்கும் எப்படி தென்கலைத் திருமண்காப்பு திகழநின்றதோ, அப்படியே விளக்கொளி தேசிகள் ஸந்திதியும் கி. லி. 1574-ஆம் ஸ்ரீ வரை தென்கலைத் திருமண்காப் புடன் விளங்கிநின்றது.

காஞ்சீபுரத்தில் மஹாவ்யாபகராகவும் ஸ்ரீதேவராஜஸ்வாமிதேவஸ் தான தர்மகர்த்தாவாகவும் மெய்யுந்தருளியிருந்த திருப்புத்தூழியப்பாஸ்வாமி யென்று ஸுபரஸித்தரான உ. வே. ஸ்ரீ கிருஷ்ணதாதாசாரியர் ஸ்வாமி 1574-ஆம் வருஷத்தில் செங்கற்பட்டு ஜாமிண்டு மேஜிஸ்ட்ரேட் கோர்ட்டில் ஒரு கிரமினல் தாவாவில் பிரதிவாதியாக எழுந்தருளும்படி தேரிட்டது விளக்கொளி தேசிகள் ஸன்னிதி முன்னணியில் வளங்கா நின்றிருந்த புராதன காரைக்கட்டிடமான தென்கலைத் திருமண்காப்பைச்

சில வடகலையார்கள் இடித்துவிட்டார்கள் என்று ஸ்பெலெக்டர் மிஸ்டர்
சூரம்துரை முன்னிலையில் கொடுத்த படிமுறை தாலாவில் ஷெ திருப்
புட்டுழி ஸ்வாமியும் ஒரு எதிர்ப்பாக உந்தார் அந்த தாலாவின் தமபர்
72. அதில் ஷெ திருப்புட்டுழி ஸ்வாமி கொடுத்த வாக்குமூலம்
அப்படியே அச்சாகி வெளிவந்திருக்கிறது. 18-9-1874ல் ஷெ
ஸ்வாமி கொடுத்த அந்த ஸ்டேட்மெண்டில் விளங்குகின்ற வரலாறுகள்
காலவன் :

"கிளக்கோவி தேசிகள் ஸன்ஸிதி வாஸில் தென்கலைத் திருமண்தான் இருந்தது
..... ஆற பரந்தந்திற் முன் தான வெளியூர் போயிருந்த
போது யாரோ வடகலையார் அந்த யிடித்தவிட்டதாக கேள்விப்பட்டேன்.....
அந்த தேசிகள் ஸன்ஸிதியிலுங்கூட தென்கலையார்களே தென்கலை மந்திரம்
சொல்லிப் பின்புறப்பட்ட சைவசெய்து வருகிறார்கள். அந்த வடகலையார்
வடகலை மந்திரம் சொல்லிவரக் காணும்." .....

இதுதான் திருப்புட்டுழி ஸ்வாமியின் ஸ்டேட்மெண்டு.

இதனால் வேதாந்த தேசிகனுடைய அவதார வதலமும் புராதன
மாகக் தென்கலையாடு நக்கதொப்பது நிஸ்ஸந்தேஹமாக விளங்கும்.
வடகலைத் திருமண்ப்ரவேசத்திற்குப் ப்ரஸக்தியை யில்லாத திருவல்லிக்
கேணி, திருவந்தாறு, பீர்பெருமபூதூர் முதலான விடங்களில் தானாக
கூம் ஸ்ரீதேசிகள் தென்கலைத் திருமண்காடபுடனே திகழுகின்றமை
ப்ரஸித்தமாதலாலும், அதை ஸ்வாமியாலே இக்காலத்தவர்கள் புராதன
மாக ஆங்காங்கு மூலை முடுக்குகளில் வேறு தேசிகள் ஸன்ஸிதிகளைக்
கட்டுவித்து ஸ்வேச்சையாக ஏதோ செய்துகொண்டு வருகிறார்கள்.

நிகழவிஜயபாஸம்;—ஏறக்குறைய பத்து நிஷ தேசங்களில் ஸன்
ஸிதிக் ஏக்கு வெளி நிலங்களிலே தேசிகனுக்குத் தான் உய கொலிக் கட்டி
வழிபாடுகள் செய்துவருகிறார்கள் என்ற அத ஆறபாதாரிலே இது ஏதற்
மாக? என்று நாம் கேட்கின்றபோதும் இதற்குரிய காரியங்கள் என்னற்கு
ஆங்காங்கு ஆரம் பிக்கப்பட்டனவோ, அந்த ஏக்குச் சிறிது முற்பட்ட
வருடங்களில் கண் இவர்கள் தேசிகனோடு உறவுகொண்டாடத்
தொடங்கினவர்களோ புக அறுதியிருவதில் உறுதியில்லை. ....

கார்யகரமேயன்று, அவன் திருவுள்ளத்திலிரக்கமே கார்யகரம்; அது நம்முடைய ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமும்படியாக விகாயக் கூடியது; ஆகிஞ்சந்யத்துக்கு எதிராக அதிகப்ரவ்ருத்திகளைக் காட்டி னோமாகில் நாம் ஏதோ உபாயாநுஷ்டானம் செய்கிறோமாகத் திருவுள்ளம் பற்றி எம்பெருமான் கைவாய்க் நிரகதேரும், அப்படி அவன் உதாரண னானைக்கு நாம் அவகாசம் கொடுக்கலாகாது.

உபாயாநுஷ்டானங்கள் செய்யும்படி அவனே சாஸ்த்ரங்களில் விதித்திருக்கும்போது அவற்றை யதேஷ்டமாக நாம் செய்தாலென்ன? செய்யவேண்டியதுதானே என்று பிறர் நினைக்கலாம். தென்னுசார்யர்கள் அங்ஙனம் நினைப்பவர்களல்ல. * தென்காட்டி நீக்குதியோ? * என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தபடி, தன்னை விட்டு நீக்குவதற்காக (நம்மை நன்கு சீராதிப்பதற்காக) அவன் காட்டின வழிகளிலே நாம் விடந்து துவளலாகாது; * கும்பறத்துக்கிணரத்து உன் கடைத்தலை யிருந்து வாழுஞ் சோமபரை யுகத்திப்போலும் குழமுனவரங்கத்தானே * என்று தொண்டரடிப்பெயடி பாழுவாரருளிச் செய்தபடி திண்ணிதான அத்யவஸாயங் கொண்டிருந்ததே உற்றது—என்கிற உறுதி தென்னுசார்யர்களின் கருவிலேயே அடங்கிடப்படதாகும்.

நம்பிள்ளையின்மேல் தீவ்ய ஸகித்திகளால் இரண்டொன்றை இங்கெடுத்துக்காட்டி இவ்வியைத்தான் தெஞ்சின் பதியவைக்கின்றேன். திருவாய்மொழியில் * பத்துடைபடியவர்க் கெளியவன் பிறர்களுக்கு அரிய சித்தகன் * என்றவிடத்து சுட்டில்—

"நம்முடையவர்கள் எம்பெருமானையே உபாயமாகப் பற்றுகிறீர்கள். அல்லாதார் அசேதநக்ரியாகலாபங்களைப் பற்றுகிறுப்போலேயே துரயோதனன் திகை" என்றுள்ளது.

இதனால் நம்முடையவர்கள்படியும் அல்லாதார்களிடயும் அறியத் தக்கது. மேலே அந்தப் பதிகத்திற்கு அடுத்த பதிகத்திலே (1—4—7) * என் பிழைத்தாள் திருவடியில் தகவினுக்கு * என்றவிடத்து சுட்டில்—

"தேவரீர் க்ருபைக்குத் தண்ணீர்த் துரும்பாக ஏதேனும் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் பண்ணிற்றுண்டோவென்று நம்பிள்ளை யருளிச் செய்யும்படி"—என்றுள்ளது.

இந்த ஸ்ரீஸூக்தியை நன்கு விமர்சிக்கவேண்டும். எம்பெருமானிடத்தில் தூதுவாங்குகிற ப்ரகாரணம் இது. என்னதப்ப செய்துவிட்டதாக உபேக்ஷித்திருக்கிறீர் என்று கேளுங்கோளென்று இங்கே மூலமுள்ளது. 'நாங்கள் ஏதேனும் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் செய்துவிட்டதாக எண்ணி உபேக்ஷித்திருக்கிறீர்' என்று கேளுங்கோள்" என்பதாக நம்பிள்ளை விவரணம் செய்தருளினார். இதனால் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் செய்வது எம்பெருமானுடைய க்ருபைக்கு ப்ரதிபந்தகம் என்று ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகின்றது. இப்படி யருளிச் செய்திருக்கிற நம்பிள்ளை பகவத் ஸந்நிதியில் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் செய்திருக்கமாட்டாரா? வெய்திலர் என்றால் இதை யாரேனும் நம்பமுடியுமா? அது சாஸ்த்ரரீத தந்தானாகுமா? எதற்காக இங்ஙனே நம்பிள்ளை யருளிச் செய்தார்? என்று விவேகிகள் விமர்சிக்கவேண்டுமன்றோ? விமர்சித்தால், அதிகப்ரவ்ருத்தி அவத்யமென்றதாகத் தெறும்.

சிறிய திருமடலில் "செங்குறிஞ்சித் தாரார் நறுமலைச் சாத்தற்குத் தான் பின்னும் நேராதனவென்று நேர்ந்தாள்" என்றுள்ளது. இங்கு மூலத்தின் மேல் அர்த்தமென்ன வென்றால், செங்குறிஞ்சி மாலையை அணிவித்த 'சாஸ்தா' என்கிற தேவதாந்தரத்தை நோக்கி ஓர் அஞ்சலியும் பண்ணிவிட்டாள் என்பதாம். 'ஒன்று நேர்ந்தாள்' என்ற மூலத்திற்கு ஓர் அஞ்சலி செய்தாளென்று அர்த்தம். இங்கே "தான் பின்னும் நேராதன வென்று நேர்ந்தாள்" என்ற சொற்களையை நோக்கிப் பெரியவாச்சான்பிள்ளை என்ன வியாக்கியானம் செய்தருளியிருக்கிறாரென்றால்;

"(தான்) வகுத்த விஷயத்திலே ஓர் அஞ்சலி பண்ணினால் அது ஸாதனத்தில் அந்வயிக்கில் செய்வதென்? என்றிருக்கக்கடவ தான்"

என்று அருளிச்செய்துள்ளார்.

இந்த ஸ்ரீஸூக்தியோடுஞ் சேர்த்து முன்னேகாட்டிய நம்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திக்கு அர்த்தம் செய்யுமளவில் தென்னாசார்யர்களின் திருவுள்ளம் புலப்படும். உபாயகோடியில் எள்ளளவும் அந்வயியாமல் ஸ்வரூபத்தளவிலே நிற்கும்படி சில செய்வதே உற்றது; எதையேனும் அதிகப்படியாகச் செய்தால் அது உபாயகோடியிலே அந்வயித்து ஆகிஞ் சந்யததைக் குலைத்து எம்பெருமானுடைய திருவருளுக்கு இடையூறுக

நிற்குங்கொல்! என்கிற அதிசங்கை இவர்களுக்கு உள்ளதென்னுமிடம் விளங்காநின்றது.

இதன்மேல் பிறர் பலவகையான ஆனேடிபங்களைக்கொண்டு புகுத்தக்கூடும். அவற்றுக்கு ஸமாதானங்களும் பலவுள்ளன. ஆனால் அந்தப் பரபஞ்சனங்களுக்கு இடமளிக்கும் நூல் இதுவன்று. ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்குக் காப்பாக ஆளவந்தார் உடையவர் ஆழ்வான் பட்டர் முதலானார் ஒருமிடமாக அருளிச்செய்து போந்த அரித்த விசேஷம் அறிவிக்கப்பட்டதத்தனை.

எந்த விஷயத்திலும் சாஸ்த்ரங்கள் ஒரு வழியையே காட்ட மாட்டா; பல வழிகளையும் காட்டி நிற்கும்; ஒவ்வொரு அதிகாரிகள் ஒவ்வொரு வழியைப் பற்றி நிற்பது ஸஹஜம். ...

பகவத் கீதையில் (10-10.) "தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம், ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாம் உபயாந்தி தே." என்ற சுலோகத்தில் சங்கராஷ்யத்தில் "ப்ரீதிபூர்வகம் பஜதாம்" என்று அந்வயம் காட்டப்பட்டது. ஸ்வாமிபாஷ்யத்தில் (ப்ரீதிபூர்வகம் ததாமி) என்று மேலோடே அந்வயம் காட்டப்பட்டது. சங்கராசாரியர் காட்டின யோஜனையில் ஏதாவது தவறு நினைக்கமுடியுமோ? என்னில் முடியாது. ஸ்வாம் எதற்காக வேறு யோஜனை காட்டினாரென்று விமர்சிக்கவேண்டாமா? தேசிகள் விமர்சித்தார், சைவ பெருக எழுதினார். என்ன எழுதினார்? "ப்ரீதி பூர்வக மித்யஸ்ய பஜநாந்வயே ப்ரயோஜநம் மந்தம்" என்று சங்கராசார்ய யோஜனையில் குறைகாட்டி விட்டு "ததாமித்யநேந அந்வயே மஹத் ப்ரயோஜனம் அஸ்தி" என்றார்; அந்த மஹத்தான ப்ரயோஜனம் இன்னதென்பதை "பரமோதாரத்வாதி பகவத்குண கணப்ரகாசதேந" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தியால் விளக்கியருளினார். இங்கு விஷயம் புரிந்ததா? எம்பெருமானை நாம் நிரதிசய கல்யாண குணநிதியாகக் கொள்ளுமவர்கள் அவனுடைய திருக் குணத்திற்கு ஏற்றம் விளங்கும் வகையை நாம் ஆதரிக்கக் கடமைபட்டிருக்கிறோம். இதுதான் தென்னாசார்ய எடுத்தாந்த ஸாரமென்று இவ்வளவோடு நிற்கிறோம்.

ஸ்ரீ: உபஸம்ஹார விஜ்ஞாபனம்

உபயஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும் ஆதரித்துப்போருகிற அர்த்தங்
களில் பலபலவாசிகள் இருந்தாலும், முக்கியமாகப் பின்னை லோகாசாரி
யரும் மணவாளமாமுனிகளும் முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாமல்
கேட்டுப் பின்னோர்ந்து பேசியருளின பொருள்களில் தலையானது எது
வென்றால், *காம்பறத் தலைசிறத்து* என்று திருமாலையிலருளிச்செய்த
படி சேதநன் தலையில் யாதொன்று மிருக்கத்தகாதென்பதே; உபாயா
நுஷ்டானம் என்று வாய்திறப்பதுங்கூட ஸ்வரூபவிருத்தம் என்பதே.
இதை ஸ்ரீமத் நிகமாந்ததேசிகன் ஸர்வாத்மநா தமுனியே தாம் அர்த்த
நிர்ணயங்கள் செய்தருளியிருக்கிறுரென்பதைப் பரக்க நிரூபித்தாயிற்று.
தேசிக ஸம்பந்தத்தை இடையில் ஆவாஹனம் செய்துகொண்டுள்ள
நவீனர்கள் நிச்சலும் சிந்தைசெய்யவேண்டிய ஸ்ரீஸூக்திகள் இவை;
தேசிகருளிச்செய்ததும் ஸாரசாஸ்த்ரமென்று இவர்கள் கொண்டாடு
வதுமான ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் சரமச்சேவாபாதிசாரத்தில் *மாமேகம்
சரணம் வ்ரஜ* என்றவிடத்து ஏகபதார்த்த விவரணம் செய்
தருளுவதில் அருளிச்செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளிலைவ—

கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத் என்கிறபடியே ஜீவனுக்கு
கர்த்தருத்வம் ப்ராமாணிகமே யாகிலும் இது பராதீனமுமாய் அல்ப
விஷயமுமாய் ப்ரதிஹதி யோக்யமுமா யிருக்குமாகையால் இவன்
தான் உபாயாநுஷ்டானம் பண்ணிற்றும் *வரத! தவ கலு ப்ரஸாதாத்
ருதே சரணமீதி வசோபி மே நோதியாத்* என்று சொல்லுகிற
படியே அவன் கடாஷமடியாக வருகையால் அவனாலே ப்ரேரித
னாய், அவன் ஸஹகரியாதபோது நீட்ட முடக்கமாட்டாதே அவன்
கொடுத்த கரணங்கோ பரங்களைக் கொண்டு அவன் காட்டின வுபா
யத்தை அவன் துணைசெய்ய அனுஷ்டித்து அவனால் கொடுக்கப்
படுகிற பலத்துக்கு சாதகம்போலே அண்ணாந்திருக்கிறவிவனை
ஸ்வாதீந ஸர்வவிஷய அப்ரதிஹதகர்த்தருத்வ முடையவனோடே
துல்யமாக இரண்டாம் ஸித்தோபாயமாக வெண்ணுகை விவேகி
யான முமுக்ஷுவுக்கு உசிதமன்று—என்று ஏக சப்தத்தாலே சொல்
லிற்றாயிற்று'' (மறுபடியும் பத்துவரி கடந்து மேலும் ஸாதிக்
கிருர்)—“*என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன் அதுவுமவனதின்

னருளே யென்றும் * இசைவித் தென்னை யுன் தானினைக் கீழிருத்து மம்மானே யென்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே உபாய பூதனான அவன் செய்விக்கச் செய்கிற வ்யாஜமாத்ரத்தை அவனோடொக்க உபாய மாக வெண்ணுகை உசிதமன்றென்று ஏக சப்தத்துக்கு தாத்பர்யம்'

பேர்க்கவும் பேராதவையான இந்த பங்க்திகளின் அர்த்தமறிவதற்கு ஏதே னும் வியாக்கியானம் வேணுமோ? ஸ்ரீமத் இஞ்சிமேட்டழகியசிங்கர் போல் வார் வியாக்கியானமும் செய்தருளியுள்ளார்கள். * அபிநிவேச வசீக்ருத சேதஸாம் பஹுவிதாமபி ஸம்பவதி ப்ரமஃ என்று விமதர்கள் திறத்தில் ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார். ப்ரக்ருதவிஷயத்தில் தவீனர்களுக்கு ப்ரமமிருப்பதாகச் சொல்லப்போகாது. வீணான பிடிவாதமத்தனை. அதனை விலக்கி ஆர்ஜவத்துடன் உபயாசார்ய ஸூக்திகளையெல்லாம் நோக்குமவர்கள் பிள்ளை லோகாசார்யரையும் மணவாள மாமுனிகளையும் தேசிகனுக்கும் மேலாகப் போற்றக் கடமைப்பட்டவர்கள். இதி ஸர்வம் ஸ மஞ்ஜஸம்.

அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்

பிள்ளை லோகாசார்யர், வேதாந்த தேசிகன், மணவாள மாமுனிகள் ஆகிய மூவரும் அருளிச்செய்த தீவ்ய கீரந்தங்களை யெல்லாம் பலகால் பரிசீலனை செய்து அடியேன் நிருபிக்கும் அர்த்த விசேஷங்கள் இப்புத்தகத்தில் ஸாரமாகவும் சுருக்கமாகவும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றை எனது வடமொழி நூல்களிலும் வடுகு மொழி நூல்களிலும் விரிவாக விளக்கியுள்ளேன். ப்ராமாணிகர்களான ப்ராஜ்ஞர்கள் கண்டு உகந்து வருகிறார்கள். ... *

— தழைதலின்பந்தனைப்பெய்
தெங்குந்தழைக்கவே. —